

**KOREJSKÁ LIDOVĚ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA –
PRAPOR SVOBODY A NEZÁVISLOSTI NAŠEHO
LIDU, MOHUTNÁ ZBRAŇ BUDOVÁNÍ
SOCIALISMU A KOMUNISMU**

**Referát na slavnostním zasedání věnovaném 20. výročí
vzniku KLDK
7. září 1968**

Drazí soudruzí!

Vážení zahraniční přátelé!

Uběhlo dvacet let od doby, kdy korejský lid, který poprvé ve své historii vytvořil vskutku nezávislý stát, začal budovat novou společnost a nový život pod praporem slavné vlasti – Korejské lidově demokratické republiky.

Dnes si všichni lidé naší země připomínají 20. výročí zrození republiky, s pocitem velké radosti se v duchu ohlíží na těžkou, ale slavnou cestu jejího boje a utvrzuje v sobě pevné revoluční rozhodnutí ještě více upevňovat a rozvíjet vymoženosti revoluce, kterých dosáhl v průběhu svého hrdinného boje, sjednotit rozdělenou vlast a dovést do konce velkou věc socialismu a komunismu v měřítku celé země.

U příležitosti tohoto významného národního svátku vřoucně zdravím jménem ústředního výboru Korejské strany práce a vlády republiky přítomné soudruhy a s nimi dělníky, rolníky, pracující inteligenci a všechny lidi naší země, který kráčel vítěznou cestou ověnčenou slávou a ve jménu rozkvetu a rozvoje naší země vykonal nesmrtelné hrdinské činy.

Nesčíslné je množství bojovníků-revolucionářů a demokratů-vlastenců, kteří položili své životy za svobodu a nezávislost naší vlasti, za vybudování republiky, za její obranu. V praporu naší republiky je obsažen ušlechtilý vlastenecký duch protijapon-

ských revolucionářů, kteří dlouhou dobu se zbraní v ruce hrdinně zápasili o obrodu vlasti proti japonskému imperialismu; tento prapor je prosycen rudou krví prolitou skutečnými bojovníky-vlastenci a vojáky-hrdiny, kteří v těžkých chvílích Vlastenecké osvobozenecké války obětovali své životy za svobodu a nezávislost vlasti, za obranu lidové moci. Vzdávám nejvyšší čest revolucionářům, kteří ve jménu vlasti a lidu položili své drahocenné životy.

Dovolte mi též, abych vyjádřil bratrskou podporu a solidaritu s revolucionáři a vším lidem jižní Koreje, který – nesmírně posílen rozkvetem a rozvojem naší republiky – statečně bojuje proti americkým imperialistům a jejich pomahačům za svobodu a osvobození, za sjednocení vlasti.

Dovolte mi také zaslat vřoucí pozdrav 600 tisícům našich korejských bratří žijících v Japonsku a všem korejským občanům v zahraničí, kteří vedou pod praporem republiky intenzivní boj za svá národní a demokratická práva, za sjednocení vlasti. Aby pozdravili náš lid k národnímu svátku, jsou našemu slavnostnímu shromáždění přítomni drazí představitelé bratrských socialistických zemí, představitelé mnohých spřátelených, nově vzniklých nezávislých států Asie, Afriky, představitelé lidu pěti kontinentů, lidu, jenž bojuje proti útlaku a vykořisťování kapitálu, za národní nezávislost a sociální pokrok, za mír na celém světě a bezpečnost národů. Je to projev respektu lidu těchto zemí k suverenitě Korejské lidově demokratické republiky, k důstojnosti našeho národa, jasný výraz internacionální solidarity lidu těchto zemí s velkým revolučním dílem našeho lidu. Dovolte mi, abych jménem vlády republiky a všeho korejského lidu vřele pozdravil přítomné zahraniční soudruhy a přátele a abych jejich prostřednictvím vyjádřil hlubokou vděčnost vládám a lidu všech zemí, které k nám vyslaly misi přátelství.

Soudruzí!

Korejská lidově demokratická republika je naší skutečnou vlastí, která se těší absolutní podpoře a lásce všeho korejského lidu. Náš stát je nejdemokratičtější a nejpevnějším státem, který je vytvořen lidem; opírá se o sjednocenou a soudržnou sílu všeho lidu, jež je založena na dělnicko-rolnickém svazku

vedeném dělnickou třídou a jež umožňuje širokým lidovým masám účastnit se řízení státních záležitostí. Naše republika je skutečným státem lidu, který zajišťuje dělníkům, rolníkům a všem ostatním vrstvám obyvatelstva nejen politické svobody a práva, ale též šťastný materiální a kulturní život. Všechny lid naší země proto upřímně miluje republiku a pevně semknut pod jejím praporem vedl těžký revoluční boj i velké budovatelské dílo. Na cestě republiky stálo mnoho obtíží a museli jsme zakusit i těžké zkoušky. Avšak náš lid pod praporem republiky vzal svůj osud pevně do svých rukou, rozvinul neohrožený boj, hrdinsky překonal všechny těžkosti a zkoušky a vykonal skutečně ohromnou práci pro rozkvět a rozvoj vlasti, pro rozkvět národa.

Ve staleté historii našeho lidu znamená 20 let velmi krátkou dobu. Vláda naší republiky však v tomto údobí pod moudrým vedením Korejské strany práce tvůrčím způsobem aplikovala marxismus-leninismus v konkrétních podmínkách naší země a vypracovala správnou politiku, dovedně organizovala a mobilizovala lidové masy k její realizaci a dosáhla tak velkých sociálně ekonomických přeměn. Skvělým způsobem jsme uskutečnili socialistickou revoluci, jejímž posláním je likvidovat jakékoli vykořisťování a útlak ve městech i na venkově; zahájili jsme veliký pochod čchollima a položili pevný základ samostatné národní ekonomiky. Korejská lidově demokratická republika vedla náš lid k vítězství v těžké a kruté válce proti ozbrojené agresi amerických imperialistů a jejich přísluhovačů a se ctí uhájila vymoženosti revoluce.

Dnes se naše republika stala nezávislým socialistickým státem, který má pokrokový socialistický řád a pevnou bázi samostatné národní ekonomiky, ale také mohutný systém všelidové obrany a skvělou národní kulturu. Korejská lidově demokratická republika je vskutku slavnou vlastí, kterou náš lid uhájil svou krví v boji na život a na smrt, je vzkvétající socialistickou vlastí, kterou lid vybojoval svým úporným revolučním zápasem a hrdinskou prací.

Dvacetiletý boj za revoluci a budování přinesl naší republice absolutní podporu a hlubokou důvěru všeho korejského lidu. Náš lid spatřuje zdroj svého skutečného štěstí v rozkvětu a

rozvoji republiky a pevně věří v její neporazitelnou sílu. Všechny lid naší země je naplněn přesvědčením, že pod praporem republiky může v rodné zemi vybudovat socialismus a komunismus a s bezpříkladnou vlasteneckou obětavostí i tvůrčím nadšením bojuje za věčný rozkvět republiky.

Rozkvět a rozvoj naší republiky má ohromný revoluční vliv na obyvatelstvo jižní Koreje, jež trpí pod útlakem a vykořisťováním amerických imperialistů a jejich pomahačů. Obyvatelstvo jižní Koreje si hluboce uvědomuje, že teprve tehdy, až lid převezme moc, bude mu umožněno těšit se skutečné svobodě a štěstí. Pohlíží na republiku jako na neporazitelnou záruku sjednocení vlasti a s ještě větším úsilím vede boj proti americkým imperialistům a jejich pomahačům.

Korejská lidově demokratická republika je majákem naděje pro naše krajany v Japonsku a pro všechny korejské občany žijící v zahraničí. Mnozí korejští krajané, kteří v minulosti ztratili vlast a byli v cizině všemožně ponižováni a uráženi, kteří zakusili politické bezpráví a nepředstavitelné životní těžkosti, mohou se dnes jako plnoprávní občané nezávislého státu dožadovat svých práv.

Korejská lidově demokratická republika je vskutku praporem svobody, nezávislosti a štěstí všeho korejského lidu a síla jejího vlivu roste každým dnem.

1. Slavné dvacetiletí Korejské lidově demokratické republiky

Soudruzi!

Otázka moci je základní otázkou revoluce, je to otázka života a smrti, na níž závisí vítězství nebo porážka revoluce i úspěchy budování. Dělnická třída musí vzít moc pevně do svých rukou, neustále zvyšovat její funkce a roli a soustavně posilovat diktaturu proletariátu; jen tak může dosáhnout plného třídního i národního osvobození a uskutečnit velkou věc socialismu a komunismu.

Otázce moci věnovali korejští komunisté v celém průběhu vedení revoluce stále největší pozornost a vynakládali všechny své síly k tomu, aby ji řešili správně.

Korejská lidově demokratická republika představuje moc, která v sobě zahrnuje dědictví skvělých revolučních tradic protijaponského ozbrojeného boje, jež vedli korejští komunisté a vlastenecky cítící lid; je to velká vymoženost revoluce, kterou pod vedením naší strany získal náš lid v těžkém boji proti vnitřnímu i vnějšímu nepříteli.

Za svou národní nezávislost a za svou moc náš lid dlouho hrdinsky bojoval a prolil mnoho krve. Dělnická třída ve svém boji za rozdrčení mocenského aparátu vykořisťovatelské třídy a za nastolení své politické nadvlády nemůže zvítězit bez revolučního násilí. Koloniální mocenský aparát japonského imperialismu byl v Koreji aparátem krutých fašistických represí namířených proti korejskému lidu, takže jsme mohli získat moc jedině cestou revolučního násilí. Korejští komunisté a vlastenci přikládali velký význam revolučnímu násilí a ozbrojeným silám revoluce; řídili se marxisticko-leninskými idejemi a organizovali z řad pokrokových dělníků, rolníků a vlastenecké mládeže, vystupujících proti japonskému imperialismu za obrodu vlasti, za národní nezávislost korejského lidu, protijaponský partyzánský oddíl a tento svůj hrdinský boj vedli 15 let.

Protijaponský ozbrojený boj pozvedl národně osvobozenec-
necký boj našeho lidu za osvobození vlasti a za nastolení moci na novou a vyšší úroveň a vytvořil pevný základ pro vybudování lidové moci. Korejští komunisté, kteří vycházeli ze zákonitých požadavků vývoje revoluce v naší zemi i z vědecké analýzy národních a třídních protikladů a z daných sociálně ekonomických podmínek, stanovili linii, že moc, která má být v budoucnu nastolena, musí být lidovou revoluční vládou, která se opře o svazek dělníků a rolníků vedených dělnickou třídou a o jednotnou frontu širokých protijaponských sil. Tato linie byla stanovena již v době boje za osvobození vlasti v Programu Ligy pro obrodu vlasti o 10 bodech. Zároveň s tím vyrůstalo v těžkých zkouškách protijaponského ozbrojeného boje velké množství zakalených a zkušených komunistů, kteří dokázali udržovat úzké

spojení s masami a pro lid nelitovali svých sil. Tak byla připravena revoluční páteř lidové moci.

Náš lid, který se řídil touto marxisticko-leninskou linií lidové moci i cennou zkušeností práce z doby protijaponského ozbrojeného boje, se po osvobození vydal pod správným vedením komunistů vychovaných v průběhu protijaponského ozbrojeného boje na cestu budování lidové moci a nové, demokratické vlasti, k čemuž došlo v podmínkách krutého boje s vnitřním i vnějším nepřítelem.

Američtí imperialisté, kteří po imperialistech japonských okupovali jižní Koreu, shromažďovali síly reakce a ze všech sil se snažili srazit k zemi úsilí našeho lidu o vybudování suverénního a nezávislého demokratického státu. Vedle diverzní činnosti nepřátel to byli i leví a praví oportunisté, kteří též vytvářeli mnoho překážek na cestě našeho lidu, usilujícího o nastolení lidové moci. V prvních dnech po osvobození praví kapitulanty tvrdili, že v naší zemi je nezbytné vytvořit buržoazní republiku. Zradili základní zájmy absolutní většiny lidových mas a vystupovali jako představitelé projaponských statkářů a kapitalistů. A naopak zase leví extremisté už od prvních dnů po osvobození vykřikovali, že v naší zemi je nutno okamžitě zavést diktaturu proletariátu a uskutečnit socialistickou revoluci. Ignorovali objektivní požadavky společenského vývoje v naší zemi a chtěli přeskočit stadium demokratické revoluce.

Náš lid, který se řídil správnou politickou linií strany, orientovanou na vytvoření mohutné demokratické báze v severní části republiky, mařil na každém kroku spikleneckou činnost národních a třídních nepřátel i levých a pravých oportunistů, bojoval za vybudování skutečné lidové moci, jež by měla oporu v širokých masách. Vytvořili jsme jednotnou frontu politických stran, skupin a demokratických sil různých vrstev obyvatelstva, usilujících o vybudování nové vlasti; organizovali jsme i mobilizovali široké lidové masy, do základů jsme rozmetali starý koloniální mocenský aparát japonského imperialismu, ve všech koutech země jsme zřídili lidové výbory a na tomto základě jsme vytvořili moc nového typu – Prozatímní lidový výbor severní Koreje.

Prozatímní lidový výbor severní Koreje vykonával funkce lidově demokratické diktatury jakožto lidové moci, která se opírala o Jednotnou demokratickou národní frontu, jež na základě dělnicko-rolnického svazku vedeného dělnickou třídou obsáhla široké protiimperialistické a protifeudální demokratické síly. Základní úkol, který stál před touto mocí, spočíval v tom, aby realizací programu Ligy pro obrodu vlasti o 10 bodech a Politického programu o 20 bodech dovršila protiimperialistickou a protifeudální demokratickou revoluci a vybudovala revoluční demokratickou bázi v severní části země.

Uskutečnění demokratických reforem bylo zákonitým požadavkem sociálně ekonomického vývoje naší země. Teprve realizací těchto demokratických reforem bylo lze zbavit statkáře, kompradorské kapitalisty a jiné reakční třídy jejich ekonomické základny, otevřít široký prostor sociálnímu pokroku, upevnit sociálně ekonomický základ lidové moci a přeměnit severní část země v mohutnou revolučně demokratickou bázi.

Otázka půdy – to je životní otázka, kterou je nutno přednostně vyřešit v etapě demokratické revoluce. Pouze vyřešením otázky půdy lze likvidovat ekonomické zámezí reakčních sil, jež se zahnídly na vesnici, lze vysvobodit rolníky z feudálního vykořisťování, neobyčejně zvýšit jejich politickou aktivitu a upevnit sociálněpolitickou základnu pro celkovou politickou, ekonomickou a kulturní demokratizaci země. A jen uskutečnění pozemkové reformy může osvobodit výrobní síly zemědělství z pout feudalismu, může zajistit jejich rychlý rozvoj a stát se tím pobídkou rekonstrukci a rozvoji národního průmyslu a celého národního hospodářství. V naší zemi, která byla zaostalým koloniálním agrárním státem, v němž rolníci tvořili absolutní většinu obyvatelstva, mělo vyřešení otázky půdy mimořádně důležitý význam.

Naše lidová moc, která si plně uvědomovala vzájemné vztahy třídních sil i vztahy v držení půdy na našich vesnicích, jakož i odvěkou touhu našich rolníků po půdě, určila osoby, jejichž půda podléhala konfiskaci, a provedla důslednou pozemkovou reformu vyvlastněním statkářské půdy bez náhrady a jejím bezplatným rozdělením bezzemkům a malorolníkům.

Další důležitý problém při realizaci úkolů protiimperialistické, protifeudální demokratické revoluce spočívá ve znárodnění klíčového průmyslu, dopravy, spojů, bank, vnitřního i zahraničního obchodu, patřících dříve koloniálním vládcům a kompradorským kapitalistům a v jejich převedení do služeb lidu. Pokud jsou životně důležité tepny národního hospodářství v rukou imperialistů a kompradorských kapitalistů, není možné se bránit jejich hrabivosti a kořistění, není možné počítat se suverenitou a nezávislostí země, s jejím rozkvětem a rozvojem. Teprve po té, až bude zlikvidováno vlastnictví zahraničních kapitalistických monopolů a s nimi spojených kompradorských kapitalistů a až stát převezme přímo do svých rukou základní životně důležité tepny hospodářství, lze zničit politickou a ekonomickou bázi imperialistů a vnitřní reakce, lze využít důležitých výrobních prostředků země ve prospěch samostatného rozvoje národního hospodářství, ve prospěch zvyšování blahobytu všeho obyvatelstva a vytvořit základnu socialistické ekonomiky.

Po pozemkové reformě jsme zkonfiskovali a znárodnili všechny průmyslové podniky, které dříve patřily japonským imperialistům a kompradorským kapitalistům. Znárodněním klíčového průmyslu byly v oblasti průmyslu v podstatě odstraněny příčiny nejrůznějšího sociálního utrpení, vznikly socialistické výrobní vztahy a vytvořil se základ pro plánovitý rozvoj národního hospodářství.

Vedle úspěšného uskutečnění ekonomických přeměn provedla lidová moc takové demokratické reformy, jako Zákon o práci, Zákon o rovnoprávnosti žen, jejichž cílem je zajistit pracujícím všestranná demokratická práva a svobody. V souvislosti s tím, že byl uveden v život Zákon o práci a Zákon o rovnoprávnosti žen, bylo skoncováno s bezmezným vykořisťováním dělnické třídy; ženy osvobozené z okovů feudalismu požívají stejných práv jako muži ve všech oblastech společenského života.

Jednou z důležitých otázek budování nové společnosti je otázka spolehlivé přípravy vlastních národních kádrů. Tato otázka se stala otázkou klíčovou a na jejím vyřešení závisely úspěchy revoluce a budování zejména v podmínkách naší země, kde v důsledku koloniální otrokářské politiky japonského im-

perialismu v oblasti vzdělání bylo velmi málo národní inteligence a kde naprostá většina obyvatelstva hluboko zaostávala za současnou technickou civilizací. Velký význam pro vyřešení otázky národních kádřů má aktivní získávání staré inteligence pro věc revoluce a budování. Věřili jsme staré inteligenci naší země a zaměřili jsme se na její výchovu a převýchovu, abychom ji tak získali pro aktivní budování nové společnosti. Vycházeli jsme z toho, že ačkoliv tato inteligence vyšla ve své většině z majetných tříd a dříve bezděky sloužila imperialismu a vykořisťovatelským třídám, může přesto v souladu se zákony společenského rozvoje sloužit pokrokové třídě, třídě dělnické, protože i ona jako inteligence koloniální země pocítovala na sobě jeho a národní diskriminaci ze strany cizího imperialismu, je protiimperialisticky a revolučně zaměřena a vzhledem ke svému vzdělání zná pravdu. Zároveň s tím jsme v těžkých podmínkách prvních dnů po osvobození učinili aktivní opatření v zájmu demokratizace vzdělání. Tím, že jsme v celé zemi budovali vysoké školy, průmyslovky a další školské instituce všech stupňů pro přípravu nové inteligence z řad dělníků a rolníků, dosáhli jsme obrovských úspěchů v přípravě národních kádřů.

Naše strana a lidová moc budovala politicky i ekonomicky pevnou demokratickou základnu v severní části země a současně vytvořila revoluční ozbrojené síly – Korejskou lidovou armádu, jejímž posláním je hájit lidově demokratické zřízení před úklady nepřátel.

Tím, že byly úspěšně uskutečněny úkoly demokratické revoluce, zmizel úplně koloniální a polofeudální charakter sociálně-ekonomického řadu, od základů se přetvořily sociálně-ekonomické vztahy v severní části země. V národním hospodářství severní části republiky zaujala vedoucí místo socialistická ekonomická soustava, která sestává ze státního a družstevního hospodářství. Kromě toho tu zůstávala malovýrobní ekonomická soustava, která se skládala ze samostatně hospodařících rolníků a městských řemeslníků, a také tu byla bezvýznamná kapitalistická ekonomická soustava, která se omezovala na soukromý kapitalistický obchod a průmysl ve městě a kulacké hospodářství na vesnici.

Na základě těchto nových ekonomických vztahů se od základů změnila i třídní vztahy v naší společnosti. V severní části země byli likvidováni statkáři, kompradorští kapitalisté, projaponské elementy, zrádci národa. Pracující lid se stal hospodářem země, zvýšila se vedoucí úloha dělnické třídy a ještě více se upevnil svazek dělníků a rolníků.

Tak v severní části země trvale zakotvil lidovědemokratický řád, byla vytvořena mocná revolučnědemokratická základna, která je spolehlivou zárukou sjednocení země.

Dokončením demokratické revoluce v severní části země se vytvářely předpoklady pro přechod k socialistické revoluci. Naše strana vytyčila úkol ještě více rozvíjet lidovou moc, zbraň naší revoluce, aby plnila úkoly socialistické revoluce. Tak byly provedeny první historické demokratické volby a vytvořen Lidový výbor severní Koreje. Byla to první vláda diktatury proletariátu, zrozená v naší zemi. Lidový výbor severní Koreje, jakožto mohutná zbraň socialistické revoluce a socialistické výstavby, bojoval za uskutečňování úkolů v období přechodu k socialismu a za plánovitý rozvoj národního hospodářství.

Díky všem těmto ohromným úspěchům, dosaženým v revoluci a výstavbě za 3 roky ode dne osvobození do srpna 1948, se upevnil sociálně ekonomický základ lidové moci. Zejména se upevnil politický základ lidové moci v důsledku správného kursu strany, která v každé etapě rozvoje revoluce neustále upevňovala a rozvíjela svazek dělníků a rolníků, vedený dělnickou třídou, a morálně politickou semknutost lidových mas. V boji za uskutečnění úkolů demokratické revoluce vyrostlo početné jádro a páteř revoluce, probouzely se široké lidové masy, ještě více se rozrostly naše revoluční síly. V důsledku toho jsme mohli za 3 roky po osvobození vytvořit mohutnou základnu pro výstavbu suverénního, jednotného, nezávislého a demokratického státu.

Korejská lidově demokratická republika byla vytvořena společnou vůlí všeho korejského lidu v září 1948 na základě velkých sociálněekonomických přeměn v severní části země a v podmínkách všennárodního boje proti stále zjevnějšímu charakteru koloniální zotročovací politiky a pokusům amerických imperialistů a jejich přísluhovačů rozdělit národ.

Vytvoření Korejské lidově demokratické republiky jako zosobnění jednomyslných tužeb našeho národa, který se snažil dosáhnout svobody a nezávislosti vlasti, je velkolepým vítězstvím našeho lidu, kterého dosáhl v ušlechtilém boji za výstavbu bohatého a mohutného, svrchovaného a nezávislého státu, když podpořil moudrou politiku Korejské strany práce a pevně se semknul kolem ní. Vytvoření Korejské lidově demokratické republiky je důležitou událostí s epochálním významem v revolučním boji našeho lidu, který kráčí vpřed ke světlé budoucnosti – k socialismu a komunismu.

S vytvořením Korejské lidově demokratické republiky se náš lid, kterému v minulosti byla odňata země cizími imperialisty a zakoušel proto různá ponižení a urážky, přeměnil v silný národ s důstojností, na kterou nikdo nesmí vztáhnout ruku; stal se slavným národem svrchovaného a nezávislého státu, který pevně vzal do svých rukou vládu a buduje svou vlast vlastními silami. S vytvořením republiky vstoupil korejský lid, který se jednou provždy zbavil osudu národa zbaveného země, na novou historickou arénu pod praporem plnoprávného nezávislého státu, a naše vlast, která nadlouho ztratila svou barvu na mapě světa, začala vystupovat na mezinárodní scéně se stejnými právy jako velké a malé státy světa.

S vytvořením Korejské lidově demokratické republiky získal korejský lid ještě mohutnější zbraň pro důsledné uskutečňování velké věci socialismu a komunismu v Koreji. Tím, že měl svůj socialistický svrchovaný a nezávislý stát, mohl náš lid zabezpečit rozhodující převahu revolučních sil nad kontrarevolučními silami v měřítku celé země a úspěšně posunovat vpřed revoluční boj a věc výstavby, rozhodně mařit úklady imperialistů a reakcionářů všech druhů.

Vytvoření Korejské lidově demokratické republiky dalo nevyčerpatelnou sílu a odvahu všemu korejskému lidu, který vzal pevně do svých rukou svůj vlastní osud a povstal k revolučnímu boji za vybudování nového, světlého života, za sjednocení rozdělené vlasti, podpořilo další růst národní hrdosti a sebevědomí našeho lidu, který se stal hospodářem své země.

Soudruzi!

Za 20 let, které uplynuly od jejího vytvoření, prošla naše republika pod vedením strany práce slavnou cestu vítězství, skvěle plnila svou úlohu zbraně socialistické revoluce a socialistické výstavby. Od prvních dnů své existence vláda republiky neustále posilovala funkce diktatury proletariátu a velkolepě uskutečňovala všechny revoluční úlohy, které byly před ní postaveny stranou v oblasti politické, ekonomické, kulturní a vojenské.

V předválečných letech bojovala vláda republiky potlačováním odporu svržených vykořisťovatelských tříd a omezováním kapitalistického vývoje v ekonomické oblasti za zabezpečení vedoucí úlohy státního sektoru a za plánovitý rozvoj národní ekonomiky. Na základě úspěchů, dosažených při uskutečňování národohospodářských plánů v roce 1947 a 1948, rozpracovala vláda republiky dvouletý národohospodářský plán na léta 1949–1950, aktivně organizovala a mobilizovala lidové masy pro jeho splnění, krok za krokem se připravovala k socialistické přestavbě výrobních vztahů a dosáhla ohromných úspěchů při likvidaci koloniální jednostrannosti ekonomiky a při kladení základů samostatné národní ekonomiky.

Avšak přípravná činnost vlády republiky pro přechod k socialismu a mírová práce našeho lidu byly dočasně přerušeny loupežným ozbrojeným přepadením americkými imperialisty a jejich přísluhovači.

Tříletá válka, která nám byla vnucena americkými imperialisty, byla zápasem na život a na smrt, na jehož výsledku závisela budoucnost vlasti, byla nejkrutější zkouškou pro naši republiku a náš lid. Američtí imperialisté se vrhli na naši republiku s šílenou zuřivostí, aby ji zadusili už v kolébce. Avšak nepříteli se nepodařilo srazit na kolena náš hrdinný lid, který s ohnivou nenávisť k agresorům povstal jako jeden muž ke spravedlivému odporu.

Pod heslem „Vše pro vítězství ve válce“ přebudovala strana a vláda všechny práce podle válečného systému a energicky povolala všechen lid k hrdinnému boji za svobodu, nezávislost a čest vlasti.

Na frontě i v týlu projevil náš lid vysokou vlasteneckou

obětavost, vlastní zájmy podřídil zájmům celku, bil se hrdinně na život a na smrt, aby uhájil naši stranu a lidovou vládu, jež ho osvobodily od vykořisťování a útlaku a přinesly mu nový, svobodný a šťastný život.

Stateční důstojníci a vojáci lidové armády, vychovaní a vycvičení naší stranou, kteří si hluboce uvědomovali ušlechtilé poslání obránce strany, vlasti a lidu, projevíli beze zbytku nezdolného revolučního ducha a masové hrdinství. I v úporných bojích protiútlaku, při němž byly osvobozeny oblasti jižní části země, i v těžkých zkouškách dočasného strategického ústupu a také v krutých bojích nové ofenzivy a poziční obrany šli důstojníci a vojáci naší lidové armády do boje vždy s pevnou vírou ve vítězství, šli do zápasu s nepřítelem ve jménu strany a vlasti. Dovedně používali nových, originálních způsobů vedení války, které vojenská historie ještě neznala, vždy měli pevně ve svých rukou iniciativu při vedení boje, všude zasazovali nepříteli zdrcující úder, svým tělem hájili každou výšinu vlasti a každou píď rodné země.

Hrdinský boj našeho lidu za vítězství ve válce se rozvinul energicky nejen na frontě, ale i v týlu. Všechn lid v týlu – dělníci, rolníci, mládež, studenti, muži i ženy, starci i děti – hrdinně bojoval za barbarských nepřátelských náletů bez sebemenšího strachu za výrobu válečné doby, prokazoval pomoc frontě, v těsném semknutí směle překonával různé těžkosti a překážky a tak spolehlivě zabezpečoval vítězství na frontě.

Díky správnosti naší veliké věci a aktivní zahraniční činnosti naší strany a vlády republiky měl náš lid ve Vlastenecké osvobozené válce podporu a solidaritu mnohých zemí a stamiliónů lidí celého světa. Národy Sovětského svazu a dalších socialistických zemí nás materiálně a morálně podpořily; čínský lid k nám poslal dobrovolníky a cenou krve nám pomohl v našem spravedlivém boji. Spolu se socialistickými zeměmi jednoznačně odsoudily všechny pokrokové země a národy agresí amerického imperialismu a aktivně podpořily boj našeho lidu. Taková mezinárodní podpora a solidarita silně povzbudila náš lid v jeho spravedlivém boji.

Američtí imperialisté vrhli na korejskou frontu třetinu svých

pozemních sil, pětinu vojenského letectva a většinu lodí svého loďstva v Tichém oceánu, a dále vojska 15 satelitních zemí a jihokorejskou loutkovou armádu, což představovalo celkem 2 milióny lidí a ohromné množství nejnovější bojové techniky a výzbroje, a nezastavili se dokonce ani před takovými barbarskými metodami a prostředky vedení války, jež neměly v historii válek obdoby. Ale nic jim nepomohlo dostat se z bezvýchodné situace. Za 3 roky korejské války utrpěl nepřítel ohromné ztráty na živé síle a bojové technice, které skoro 2,3krát převyšovaly ztráty ve čtyřleté válce v Tichém oceánu v době druhé světové války.

Vlastenecká osvobozená válka našeho lidu byla urputným antiimperialistickým a antiamerickým bojem proti spojeným silám světové reakce v čele s americkým imperialismem, byla rozhořčeným třídním bojem proti nepřátelům lidu. V tomto velikém zápase bojoval náš lid pod správným vedením naší strany a vlády republiky jako jedno tělo a jedna duše, na život a na smrt, a proto se čestně zhostil těžkých zkoušek války, způsobil americkým imperialistům a jejich přísluhovačům hanebnou porážku a získal historické vítězství.

Historické vítězství ve Vlastenecké osvobozené válce bylo jasnou demonstrací nevyčerpatelné životní síly naší republiky a lidově demokratického řádu i neporazitelné moci našeho lidu, který se stal hospodářem své země. Naše vítězství dokázalo se vší jasností, že žádná síla není schopna pokořit lid, který pod vedením marxisticko-leninské strany vzal pevně do svých rukou vlastní osud, povstal do boje za svobodu, nezávislost a pokrok vlasti. Dokázalo, že rozhodujícím faktorem vítězství ve válce není převaha v nějaké zbraní nebo v technice, ale síla lidových mas, pevně spojených a hluboce přesvědčených o správnosti své veliké věci.

Tím že náš lid zvítězil ve Vlastenecké osvobozené válce, srazil hřebínek americkému imperialismu, který se chvástal svou „všemohoucností“ ve světě, rozdrtil na prach mýtus o jeho „mocnosti“ a zahájil počátek záhuby amerického imperialismu. Korejský lid překazil ve Vlastenecké osvobozené válce agresivní úmysly amerického imperialismu, který ohrožoval země socialistického tábora, uhájil pevně východní předmostí socia-

listického tábora a tím přispěl velkým podílem k uhájení míru a bezpečnosti v celém světě.

Z tvrdých zkoušek války vyšel náš lid ještě více probuzený a zakalený a naše lidová armáda vyrostla v neporazitelné revoluční ozbrojené síly, vykované po stránce ideově-politické i vojensko-technické, s bohatými bojovými zkušenostmi. V ohni úporného boje vyrostla zejména nová revoluční páteř, kterou tvoří stovky tisíc lidí. Tyto revoluční kádry, které vyrostly v průběhu těžkého revolučního boje, jsou cenným pokladem, který musíme chránit a milovat, je to velmi cenný kapitál pro vítězství naší revoluce.

Před námi, kteří jsme se ctí vydrželi těžké zkoušky a získali historické vítězství ve Vlastenecké osvobozené válce, vstaly aktuální úkoly – rychle obnovit zničené národní hospodářství, v nejkratší době stabilizovat zchudlý život lidu. Škody, které utrpěla naše země ve válce, byly nepopsatelně veliké. Města a vesnice byly obráceny v popel, do základů byla rozvrácena všechna odvětví národního hospodářství, obyvatelstvo zůstalo bez životních prostředků. V těchto podmínkách jsme měli před sebou tolik záležitostí, tak těžká byla u nás situace, že bylo těžké i určit od čeho začít, co a jak obnovit.

Ale ani trochu jsme nepropadli malomyslnosti. Přistoupili jsme k poválečné obnově a výstavbě s pevným přesvědčením, že je možné znovu vybudovat nový život, když máme lid, území, stranu, lidovou vládu.

Za základní linii poválečné ekonomické výstavby vytyčila naše strana a vláda republiky zabezpečení přednostního růstu těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství. To byl nejmoudřejší kurs, který nám dovolil správně určit směr a posloupnost obnovy a výstavby, přesně zachytit ústřední článek a na něj soustředit síly.

Bez přednostního růstu těžkého průmyslu bylo nemožné úspěšně obnovit a rozvíjet válkou krutě zničený lehký průmysl a zemědělství naší země, bylo nemožné vytvořit spolehlivý ekonomický základ pro zlepšení života obyvatelstva. Jen přednostním rozvojem těžkého průmyslu bylo možné vypořádat se s koloniální jednostranností a technickou zaostalostí národního

hospodářství a položit pevný samostatný základ národní ekonomice.

Přesto však nebylo možné soustředit všechny síly pouze na těžký průmysl a odsunout plán rozvoje lehkého průmyslu a zemědělství. Aby se rychle zlepšil válkou narušený život lidu, bylo třeba zvýšit výrobu obilovin, látek a jiného spotřebního zboží; v naší zemi, kde vůbec silně zaostávalo zemědělství a lehký průmysl, bylo i pro vybudování samostatné národní ekonomiky nezbytné zároveň s těžkým průmyslem rychle pozvednout také lehký průmysl a zemědělství.

Uvést tuto linii do života, to byla v podmínkách všeobecné zkázy a nedostatku velmi složitá a těžká věc. Avšak naše strana a vláda věřily svému lidu, který se v průběhu války zakalil a zocelil a těsně srostl se stranou, a rozhodly se plně mobilizovat sílu lidových mas a všechny vnitřní rezervy i efektivně využít pomoci bratrských zemí.

Základní linie budování ekonomiky, vyhlášená naší stranou, byla jedinečnou správnou linií, založenou na správné rozvaze o zákonitých požadavcích hospodářského rozvoje a reálných možnostech naší země. Byla to tvůrčí linie, která aplikovala marxisticko-leninskou teorii rozšířené reprodukce na konkrétní skutečnost naší země. Byla to revoluční linie, vyjadřující neotřesitelnou pozici naší strany, která se orientovala na rychlé vybudování samostatné národní ekonomiky v duchu revolučního hesla opřít se o vlastní síly.

V souladu se základní linií hospodářské výstavby vytyčenou naší stranou rozpracovala vláda republiky tříletý plán obnovy a rozvoje národního hospodářství, základní úkol spočíval v dosažení předválečné úrovně ve všech odvětvích národního hospodářství. Pro uskutečnění tohoto plánu vláda republiky organizovala a mobilizovala všechny lid.

Všichni pracující naší země, inspirováni správnou politikou naší strany a vlády republiky, utáhli opasek, zahájili usilovný boj, překonali hromadící se těžkosti a úspěšně splnili poválečný tříletý plán. Za pouhé 3–4 roky průmyslová a zemědělská výroba nejen dosáhla předválečné úrovně, ale i značně ji překročila.

Jakmile jsme vítězně uskutečnili těžké úkoly poválečné ob-

novy, přistoupili jsme v souladu s hlavní směrnicí vytyčenou III. sjezdem naší strany k uskutečnění pětiletého plánu, který byl v naší zemi prvním dlouhodobým a perspektivním plánem.

Základní úkoly pětiletého plánu spočívaly v tom, abychom upevnili základy socialismu v naší zemi a abychom v podstatě vyřešili problém odívání, výživy a bydlení obyvatelstva.

Dovršit socialistické přeměny výrobních vztahů ve městě i na vesnici a všestranně nastolit socialistický řád – takový byl nejdůležitější úkol výstavby základů socialismu, který bylo třeba realizovat v letech pětiletky.

Úměrně s tím, jak si rozvoj revoluce naléhavě vynucoval združstevňování zemědělství a jak dozrávaly všechny podmínky pro jeho uskutečnění, naše strana a vláda republiky včas přišly s otázkou združstevňování zemědělství a rozvinuly energický boj za dokončení socialistické přeměny zemědělství.

V uskutečňování socialistických přeměn v zemědělství jsme tvůrčím způsobem využili obecných zásad marxismu-leninismu vzhledem ke konkrétním poměrům naší země, správně určili etapy a tempo rozvoje združstevňování zemědělství, formy a měřítko družstevních hospodářství. Na základě přísného dodržování leninského principu dobrovolnosti a přesvědčování rolníků o přednostech družstevního hospodaření na praktických příkladech jsme zajistili plodný rozvoj tohoto hnutí.

Ve zkušební etapě měla pomoc státu dělnické třídy rozhodující význam pro upevňování zemědělských družstev, jež byla zakládána jen z řad chudých rolníků, kteří trpěli nedostatkem zemědělského inventáře a potahů a pracovali na špatné půdě; velký význam měla i při prokazování plné přednosti zemědělských družstev před soukromě hospodařícími rolníky. Strana a vláda, opírající se o již vytvořenou průmyslovou základnu, dodávaly družstvům přednostně chemická hnojiva, zemědělské stroje, stavební materiál, dávaly jim k dispozici potravinové a osivové půjčky, přednostně jim poskytovaly finanční úvěry, značně snižovaly družstvům zemědělskou naturální daň, v každé důležité zemědělské sezóně jim poskytovaly pomoc pracovními silami a ze všech sil jim poskytovaly státní pomoc. Díky takové pomoci ze strany státu a díky obě-

tavému boji družstevníků-aktivistů se postupně začaly v celé šíři projevovat přednosti zemědělských družstev. Úměrně s tím, jak přednosti družstevního hospodaření byly potvrzovány praxí a jak záměry strany hluboce pronikaly do širokých rolnických mas, začali se do družstevního hnutí zapojovat střední rolníci a družstevní hnutí vstoupilo v naší zemi do stadia masového rozvoje.

V souvislosti s masovým zapojováním rolníků do družstevního hospodářství dostávalo se do popředí jakožto důležitá otázka mimo jiné určení forem družstevních hospodářství a metoda spojení výrobních prostředků. Respektující tu okolnost, že půda je soukromým vlastnictvím rolníků, jejichž ekonomická situace a stupeň připravenosti nejsou stejné, strana a vláda určily tři formy: stálá brigáda vzájemné pracovní výpomoci, v níž je vykonávána společná práce; dále polosocialistická forma, v níž je společná půda a je zavedeno kolektivní hospodářství, avšak odměňování je organizováno podle práce a množství zemědělské půdy; a plně socialistická forma, ve které se spojuje půda i ostatní základní výrobní prostředky a odměňování je prováděno výhradně podle práce. Strana a vláda usilovaly o to, aby při ustavování družstev byla volena kterákoli z těchto forem podle konkrétních podmínek. Ani při spojování takových výrobních prostředků družstevníků, jako jsou tažný skot a zemědělský inventář, nebyl připouštěn mechanický přístup, ale tyto prostředky byly podle osobního přání buď spojeny, nebo zůstávaly na určitou dobu jejich soukromým vlastnictvím a byly používány kolektivně; v případě, že byly spojeny, byla řádně proplácena jejich hodnota. Tyto tři formy družstevního zemědělského hospodaření spolu s metodou spojování výrobních prostředků se staly snadno přijatelnými pro střední rolníky a umožňovaly předejít těm či oněm úchytkám, jež mohou vzniknout v průběhu združstevňování.

Ačkoli jsme přísně dodržovali princip dobrovolnosti v hnutí za združstevňování zemědělství, v žádném případě jsme však neponechali toto hnutí živelnosti; strana a vláda dělnické třídy usilovaly zintenzívněním řízení a pomocí o to, aby byl ustaven, upevněn a rozvinut socialistický řád na vesnici.

Při svém úsilí o získání různých vrstev rolnictva pro družstevní hospodaření se naše strana a vláda důsledně řídily správnou třídní politikou, která se pevně opírala o chudé rolníky, upevňovala svazek se středními rolníky, přičemž kulaci nebyli vyvlastňováni a likvidováni, nýbrž omezováni a postupně přetvářeni v souladu se skutečností naší země. Opatření přijatá naší stranou ve vztahu ke kulakům znamenala správné kroky, které na základě vědeckých poznatků respektovaly reálné podmínky, za nichž síly samotných kulaků byly velmi slabé, kdežto socialistické revoluční síly byly naopak mocné; byly to podmínky, za nichž kulaci již nemohli žít postaru v situaci, kdy se velmi rychle uskutečňovaly socialistické přeměny ve městě i na vesnici a kdy ztráceli objekty i půdu pro vykořisťování.

Díky všem těmto moudrým a tvůrčím kursům naší strany a vlády republiky bylo v naší zemi združstevňování zemědělství vítězně dokončeno ve velmi krátkém časovém úseku – za pouhých 4–5 let po zahájení.

Vedle združstevňování zemědělství tvoří důležitou součást socialistické revoluce též socialistická přeměna řemeslného podnikání, kapitalistického obchodu a průmyslu ve městech.

V důsledku koloniálního panství japonského imperialismu, které trvalo téměř půl století, byla v minulosti nejdůležitější odvětví ekonomiky naší země monopolizována japonským imperialistickým kapitálem, kdežto rozvoj národního kapitálu byl v naší zemi silně stísněn a hospodářství národních kapitalistů se nacházela v ubohém stavu. Po osvobození pak v důsledku znárodnění průmyslu, jenž patřil japonským imperialistům a kompradorským kapitalistům, státní socialistický sektor v národním hospodářství naší země zaujal vedoucí postavení, díky čemuž již beztak slabý kapitalistický obchod a průmysl začaly hrát stále podřadnější roli. Za obdobných podmínek jsme se orientovali na postupnou socialistickou přeměnu kapitalistických obchodníků a podnikatelů. Socialistická přeměna kapitalistických obchodníků a podnikatelů se po válce stále více dostávala do popředí jakožto uzrálý požadavek. V důsledku války byl kapitalistický obchod i průmysl natolik zbídačen, že se téměř nelišil od řemesel. Tím se podnikatelé a obchodníci dostali do

takové situace, za níž nemohli ani obnovit hospodářství, ani zlepšit svůj život bez aktivní pomoci státu a spojení svých sil a prostředků. Za takové situace jsme spolu s řemeslníky socialisticky přeměňovali i obchodníky a podnikatele, a to prostřednictvím různých forem družstevního hospodaření. Tím, že se zapojovali do výrobních družstev, podnikatelé a obchodníci zcela skončili se svým dřívějším stavem, kdy žili na úkor cizí práce, a změnili se v socialistické pracující, kteří svou vlastní prací vytvářejí materiální hodnoty.

V důsledku dovršení združstevňování zemědělství i v důsledku socialistické přeměny soukromých řemesel i kapitalistického obchodu a průmyslu se ve městě i na vesnici naší země ujala jednotně vlády forma socialistického hospodaření. Tím se otevřely široké prostory pro bouřlivý rozvoj výrobních sil země, bylo umožněno likvidovat příčiny tisíciletého vykořisťování a bídy, a značně pozvednout materiální a kulturní úroveň života obyvatelstva.

Základní úkol v oblasti socialistické výstavby spočíval v pětiletce v tom, aby byly položeny základy socialistické industrializace a vytvořena báze pro samostatnou národní ekonomiku.

V důsledku úspěšného splnění poválečného tříletého plánu vstoupila naše země z údobí obnovy do fáze technické rekonstrukce. Když naše strana a vláda republiky určily pětiletku jako první etapu technické rekonstrukce, vyhlásily úkol – vytvořit v těchto letech základ socialistické industrializace a tím ještě více upevnit bázi samostatné národní ekonomiky a vytvořit podmínky pro to, aby v budoucnu mohla být všechna odvětví národního hospodářství naší země vybavena nejmodernější technikou.

Úkoly pětiletého plánu v oblasti výstavby socialistické ekonomiky si vyžádaly dosti rychlá tempa rozvoje výroby, avšak my jsme měli nedostatek všeho: materiálu i finančních prostředků. Navíc v tomto období jako nikdy předtím vzrůstaly agresivní akce a diverzní činnost amerických imperialistů a jejich přísluhovačů proti severní části republiky. Uvnitř strany pak protistraničtí frakcionáři, kteří zradili naší revoluci, provádě-

děli spikleneckou činnost jež směřovala ke svržení vedení naší strany a vlády.

V tomto vážném období naše strana a vláda republiky vysoko pozvedly revoluční prapor marxismu-leninismu a s jistotou vedly náš lid k velkému vzestupu socialistické výstavby; vyzvaly všechny pracující k tomu, aby šli vpřed rychlostí čchollima, aby prokazovali vysokou tvůrčí aktivitu a energii a překonávali všechny překážky. Všichni pracující naší země, neskonale oddaní straně, rozhodně podporovali a hájili ÚV strany. V odpovědi na revoluční výzvu strany získávali to, čeho byl nedostatek a vyráběli to, co jsme neměli; překonávali všechny staré normy a nominální kapacitu a stanovili nové, vytvářeli nové zázraky, čímž projevíli veliké novátorství na všech frontách socialistické výstavby. Socialistická výstavba se tak dostávala kupředu neobyčejně rychlými tempy a náš lid dělal zázraky, když splnil grandiózní pětiletý plán v hrubém objemu průmyslové výroby za dva a půl roku a v naturálních ukazatelích za čtyři roky.

Hnutí čchollima začalo v naší zemi v atmosféře tohoto velkého vzepětí socialistické výstavby. Hnutí čchollima je výrazem veliké tvůrčí síly našeho lidu, který je těsně spjat s naší stranou; je to všelidové hnutí za maximální urychlení socialistické výstavby. Hnutí čchollima jako masové hnutí, v němž se organicky spojuje kolektivní novátorství o hospodářské a kulturní výstavbě s výchovou a převýchovou pracujících, se stalo generální linií naší strany v budování socialismu. Naše strana a vláda republiky pokračovaly v prohlubování a rozvíjení hnutí čchollima, vysoko pozvedly politickou aktivitu a tvůrčí energii našich pracujících a dosáhly velkých změn ve všech oblastech ekonomiky a kultury, ideologie a morálky.

S úspěšným splněním pětiletého plánu byl v severní části naší země vítězně uskutečněn historický úkol – vybudovat základy socialismu, a naše země se přeměnila v socialistický průmyslově-zemědělský stát s pevnou základnou samostatné národní ekonomiky.

IV. sjezd naší strany zhodnotil velké úspěchy dosažené při plnění pětiletého plánu a stanovil perspektivní úkoly sedmileté-

tého plánu dalšího rozvoje socialistické výstavby. Základní úkol sedmiletého plánu spočívá v tom, abychom opření o vítězný socialistický řád uskutečnili všestrannou technickou rekonstrukci a kulturní revoluci a dosáhli prudkého vzestupu životní úrovně obyvatelstva. Uskutečnění technické revoluce mělo zvlášť důležitý význam v naší zemi, která v minulosti nemohla provést průmyslovou revoluci, nestačila normálně projít stadiem kapitalistického rozvoje a zdělila od staré společnosti zaostalé výrobní síly.

Všichni pracující naší země, kteří dosáhli skvělých úspěchů v budování nové společnosti, bojovali s pocitem velké hrdosti vítěze a s ještě větší nadějí do budoucna hrdinsky za to, aby se uskutečnil grandiózní program sedmiletého plánu, jenž otevřel nové široké perspektivy. Avšak tváří v tvář stále se stupňujícím agresivním intrikám amerických imperialistů jsme byli nuceni v minulých několika letech dodatečně věnovat více sil upevnění obranyschopnosti země. V souvislosti s tím se ekonomický rozvoj naší země proti předpokladům do určité míry zpomalil. Teprve tehdy, až obranná síla země bude mocná jako ocelová pevnost, byť to bude mít svůj vliv na rozvoj ekonomiky, bude možno hájit socialistické vymoženosti před úklady nepřátel i spolehlivě chránit mírovou práci pracujících, věnovanou výstavbě socialismu. Další upevnění obranyschopnosti země v souladu s měnící se situací odpovídá plně základním zájmům revoluce a výstavby v naší zemi. Na tomto základě vytyčila konference naší strany novou revoluční linii, linii paralelní realizace hospodářské a obranné výstavby, a zmobilizovala všechny pracující k její realizaci.

Naše hrdinná dělnická třída a všichni pracující se postavili za usnesení stranické konference a v duchu čchollima, v duchu hesla „jeden za sto“, zahájili energický boj na všech úsecích socialistické hospodářské a obranné výstavby, čímž vytvářeli stále nové a nové zázraky, jež udivily celý svět. V tyto dny, kdy naše země slaví dvacetiletí republiky, se stále intenzivněji rozhořívá ve všech závodech, podnicích, dolech, na železnici, v přístavech i na družstevních polích plamen velkého revolučního rozmachu, a lze proto očekávat, že plán tohoto

roku, který má rozhodující význam pro uskutečnění sedmiletky, bude splněn značně dříve, než jsme předpokládali. Můžeme si být jisti tím, že v tomto roce je zcela reálné dosáhnout výšin sedmiletky v řadě průmyslových odvětví včetně těžby uhlí, výroby chemických hnojiv, produkci hlavních barevných kovů, kulatin atd.

Soudruzi!

Za dvacet let, které uplynuly od založení republiky, jsme v průběhu obtížného a těžkého boje za revoluci a výstavbu dosáhli velkých úspěchů ve všech oblastech politiky, hospodářství i kultury a síla země nesmírně vzrostla a upevnila se.

Náš průmysl se rozvíjel nevídaně rychlými tempy. V roce 1967 se ve srovnání s rokem 1948 průmyslová výroba zvýšila 22krát.

Náš těžký průmysl je vybavován novou technikou a rozvíjí se na základě vlastních přírodních rezerv. Bouřlivý vývoj znamenalo zejména strojírenství: proti roku 1948 vzrostl objem jeho výroby v roce 1967 100krát a jeho podíl na hrubé průmyslové výrobě se zvýšil ze 7,4% v roce 1948 na 31,4% v roce 1967. Dnes vyrábí náš strojírenský průmysl ve velkém množství nejrůznější soudobá strojní zařízení a vlastními silami uspokojuje téměř všechny poptávky země po strojních zařízeních. Náš těžký průmysl, jehož jádro tvoří strojírenství, představuje pevnou bázi, která je schopna upevňovat ekonomickou samostatnost země a energicky podnítit technickou revoluci ve všech odvětvích národního hospodářství; tato báze projevuje stále větší sílu a stále lépe slouží rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství.

Upevnila se také základna pro výrobu zboží široké spotřeby. Naše země nyní uspokojuje poptávku obyvatelstva po zboží naší vlastní výroby a vytvořila základnu schopnou v budoucnu vyrábět stále více nejrůznějšího kvalitního zboží široké spotřeby. Tyto úspěchy, jichž jsme dosáhli v rozvoji lehkého průmyslu, jsou výsledkem správné realizace moudrého kursu strany, který směřuje k tomu, abychom vedle velkých závodů paralelně rozvíjeli místní závody středních a malých výrobních kapacit. Lehký průmysl musí v podstatě zpracovávat suroviny

různého druhu, které se nacházejí v různých místech země, a uspokojovat mnohostranné potřeby pracujících všech oblastí naší země. Takovou výrobu nelze racionálně organizovat jen s využitím ústředně řízeného velkého průmyslu. Proto jsme také rozvíjeli vedle centrálně řízeného průmyslu ve velkém množství i průmysl místní. Za tím účelem jsme aktivně využívali místních surovin a volné pracovní síly, přičemž jsme zpočátku při výrobě předmětů masové spotřeby široce využili spolu s vyspělou technikou též řemesel. Taková orientace nám umožnila prudce zvednout výrobu předmětů masové spotřeby při malém vynaložení státních prostředků. Místní průmysl naší země dnes vyrábí polovinu celkového objemu výroby předmětů denní spotřeby a hraje velkou roli při urychlování celkového rozvoje národního hospodářství.

Dosáhli jsme velkých úspěchů i v rozvoji zemědělství. V minulém roce byla v naší zemi nebývalá povodeň, a přece produkce obilovin vzrostla ve srovnání s první etapou po osvobození 2,7krát, rychle se zvýšila i produkce technických kultur, zeleniny, ovoce a živočišné výroby. Dnes již naše vlastní výroba nejen kryje potřeby země v potravinách, ale máme i značné potravinové rezervy, vytvořili jsme pevnou základnu, která nám umožňuje pozvednout všechna odvětví zemědělství na ještě vyšší úroveň.

Po vytvoření republiky dosáhly nevídaného rozvoje těž školství a kultura. Dnes se ve školských zařízeních všech stupňů zdarma učí v naší zemi 2 690 000 lidí, tj. celá čtvrtina všeho obyvatelstva. Mimo jiné jsme po zavedení všeobecné povinné školní docházky uskutečnili od loňského roku všeobecné povinné devítileté technické vyučování, které nám umožňuje vychovat nové pokolení, jež bude všestranně vyvinuté, bude spolehlivým pokračovatelem naší revoluce a ještě více zvýší technickou a kulturní úroveň všech pracujících. V současné době pracuje ve všech odvětvích národního hospodářství více než 425 700 inženýrů, techniků a specialistů, což je 19krát více než v prvních dnech příměří; jejich silami, mozky a prací jsou úspěšně budovány a řízeny naše moderní závody a podniky.

V důsledku likvidace vykořisťování a poroby a ruku v ruce

s rychlým rozvojem ekonomiky a kultury se soustavně zvyšuje materiální a kulturní úroveň lidu. V roce 1967 vzrostl ve srovnání s rokem 1946 národní důchod na jednoho obyvatele 9krát a ve srovnání s rokem 1949 4,4krát. Teď nejsou v naší zemi ani ti, kdo se toulají po ulicích bez práce, ani ti, kdo žebrají, pracující nemají strach, že se nenajedí, že se neobléknou, že nebudou mít kde bydlet, že se jejich synové a dcery nebudou moci učit, že jim nebude poskytnuta pomoc v nemoci; všichni lidé pracují a učí se a tak se těší ze šťastného života.

Po energickém nástupu do výstavby socialistické ekonomiky a realizaci správného kursu strany a vlády na další upevnění obranyschopnosti země, k čemuž jsme přistoupili v souvislosti s narůstajícími agresivními intrikami imperialistů, byla neobyčejně upevněna vojenská síla země. Nyní je v naší zemi vytvořen mohutný systém všelidové obrany, založený na nenarušitelné ideověpolitické jednotě všeho lidu a na pevné samostatné národní ekonomice. Tím jsme vytvořili podmínky pro to, abychom mohli úspěšně likvidovat všechny šílené pokusy imperialistů a abychom spolehlivě zajistili bezpečnost vlasti a lidu.

Díky rozhodné protiimperialistické a protiamerické pozici naší strany a vlády republiky a díky jejich samostatné a principiální zahraniční politice se neustále zvyšuje mezinárodní prestiž naší republiky. Nyní má naše země přátelské styky a spolupracuje s bratrskými socialistickými zeměmi i mnohými nově vzniklými nezávislými státy Ásie a Afriky. Každým dnem se stále více aktivizují též naše kontakty a výměna mezi mnohými mírumilovnými národy světa a naším lidem a stále těsnější jsou naše vzájemné svazky. Proto máme všude ve světě mnoho přátel a mezinárodní solidarita s naší revolucí každým dnem stále více roste.

Soudruzí!

Díky velkým úspěchům dosaženým za uplynulých 20 let socialistické revoluce a socialistické výstavby a v důsledku velkých sociálně ekonomických přeměn, k nimž v naší zemi došlo, se ještě více upevnila lidová moc, neobyčejně byl posílen a rozvinul se náš státní a společenský řád. Dnes se náš stát opírá o socialistické výrobní vztahy, jejichž nadvláda je jed-

notně nastolena ve městech i na vesnici, o pevnou bázi samostatné národní ekonomiky.

Zároveň s tím má naše lidová moc pevný politický základ. V souvislosti s dokončením socialistických přeměn ve výrobních vztazích se na socialistické bázi ještě více upevnil dělnicko-rolnický svazek. Na základě tohoto svazku vznikla monolitní ideově-politická jednota všech lidových mas. V celé společnosti vládnou soudružské vztahy, v nichž dělnická třída, družstevní rolnictvo a pracující inteligence jsou zapojeni do soustavy socialistického hospodářství, pracují spolu a těsně spolupracují jeden s druhým ve jménu strany a revoluce, ve jménu vlasti a lidu, ve jménu společnosti a kolektivu, ve jménu svého vlastního štěstí. Všechny lid pevně semknutý kolem strany bojuje na život a na smrt za konečné vítězství veliké věci naší revoluce.

Lidová moc, která chce soustavně zvyšovat svou funkci a roli v revoluci i výstavbě, musí neustále přebudovávat a zdokonalovat systém a metody své práce s ohledem na nové, měnící se podmínky.

Otázka, zda lze či nelze po ukončení socialistických přeměn ve výrobních vztazích a po ustavení socialistického řádu vybudovat socialismus a komunismus – závisí do velké míry na tom, jak se přizpůsobují a zdokonalují socialistické výrobní vztahy s ohledem na neustále se rozvíjející výrobní síly; na tom, jak je zdokonalována nadstavba v souladu s upevněnou základnou, jak je posilován vliv nadstavby na základnu. Naše strana a vláda, které tvůrčím způsobem aplikovaly poučky marxismu-leninismu a zobecňovaly praktickou zkušenost revoluce a výstavby v naší zemi, přijaly řadu důležitých opatření, která směřují k přebudování práce státních a hospodářských orgánů a ke zvýšení úrovně řízení jejich pracovníků v souvislosti s novou, změněnou situací. V důsledku toho bylo v této oblasti dosaženo velkých úspěchů.

Zejména vedení vesnice Čchongsanri z února 1960 způsobilo nový obrat podstatným zlepšením práce státních a hospodářských orgánů. Při zobecňování zkušeností z vesnice Čchongsanri došlo k podstatným změnám v práci státních a hospodářských orgánů. Vedení se ještě více přiblížilo k masám a

upevnila se revoluční metoda práce. V souvislosti s tím nadřízené orgány pomáhají podřízeným, pracovníci jdou přímo mezi masy, vychovávají, převychovávají a sjednocují je, podchycují revoluční nadšení a tvůrčí iniciativu mas, řeší tak veškeré problémy.

Poté, kdy došlo k vedení ve vesnici Čchongsanri, jsme přijali historická opatření, která směřují k přestavbě řízení průmyslu a k zavedení nového systému řízení zemědělství s tím, aby byl ještě důsledněji uváděn do života duch a metoda vesnice Čchongsanri v oblasti řízení a vedení národního hospodářství.

Po zavedení táanského systému, který je novým systémem řízení průmyslu, probíhá celá práce hospodářských orgánů a podniků pod kolektivním vedením stranického výboru. Do čela se dostává politická práce a mobilizací mas plní hospodářské orgány a podniky své revoluční úkoly, nadřízené orgány pomáhají podřízeným, nadřízené osoby svým podřízeným, zkušenější lidé učí méně zkušené, všichni si soudružsky vypomáhají, všechny cechy, všechny závody a všechna odvětví navzájem těsně spolupracují, čímž rozvíjejí kooperaci výroby. Opření o objektivní ekonomické zákony řídí hospodářství vědecky a racionálně. Zavedením táanského systému práce naše strana a vláda republiky dosáhly unifikace a detailizace v plánování, aby se upevnila disciplína demokratického centralismu při řízení hospodářství a aby bylo možno ještě plánovitěji a proporcionálněji rozvíjet naši ekonomiku. Se zavedením unifikace a detailizace plánu se ještě více upevnila hospodářsko-organizační funkce státních orgánů. Tím vyvstala také možnost likvidovat subjektivismus státních plánovacích orgánů a čelit v plánování tendenci prosazující úzké resortní a místní zájmy výrobců. Umným spojováním záměrů státu s tvůrčí iniciativou výrobců, bylo možno sestavit skutečně realistický, vědecky založený a mobilizující plán.

V oblasti zemědělství zavedly strana a vláda nový systém řízení, jehož základem je okresní výbor pro řízení zemědělských družstev: sem byli soustředěni zemědělští odborníci, strojní stanice, střediska pro správu zavlažovacích zařízení a jiné státní podniky, sloužící zemědělství. Tím, že jsme zavedli nový

systém řízení zemědělství, jsme získali možnost řídit zemědělství nikoliv administrativní metodou užívanou v minulosti, nýbrž podnikovou metodou; tím jsme také mohli efektivněji uskutečňovat materiálně-technickou pomoc státu zemědělským družstvům a rozhodným způsobem posílit vedoucí úlohu všelidového vlastnictví ve vztahu k vlastnictví družstevnímu.

Zavedení nového specializovaného systému řízení zemědělství umožnilo podstatným způsobem posílit i práci místních orgánů moci. Provinční, městské a okresní lidové výbory získaly možnost věnovat pozornost otázkám správy půdy, výstavby, obchodu, osvěty, kultury a zdravotnictví a ještě více zdokonalit práci v těchto oblastech.

Na základě toho se ve všech oblastech socialistické výstavby dále zkvalitnila funkce a úloha státních a hospodářských orgánů všech stupňů, ještě více byly upevněny těsné svazky pracovníků orgánů moci s lidovými masami a široké masy pracujících se začaly účastnit jako hospodáři řízení státních záležitostí.

Za uplynulých dvacet let náš lid pod praporem milované vlasti – Korejské lidové demokratické republiky – směle zamířil kupředu a dosáhl velkých epochálních přeměn, jichž naši předkové nemohli dosáhnout za tisíciletí. Dvacet let existence republiky, to je dvacet let slávy, dvacet let boje a vítězství, dvacet let budování a postupu vpřed.

2. O dalším upevnění a rozvoji socialistického řádu v KLDŘ

Soudruzi!

Velké vítězství, jehož dosáhl korejský lid za uplynulých 20 let pod praporem republiky ve svém boji za rozkvet a rozvoj země a prosperitu národa, bylo možné jenom díky tomu, že náš lid pevně kráčel vpřed cestou socialismu a opíral se pevně o neporazitelnou životní sílu socialismu. Naše vítězství přesvědčivě ukazuje přednosti socialistického řádu před řádem kapitalistickým.

Socialistický řád je nejpokrokovějším společenským řádem, v němž lidové masy mají moc ve svých rukou, v němž výroba vykazuje neustálý a plánovitý růst na bázi vyspělé vědy a techniky, jejímž cílem je systematické zvyšování blahobytu lidu na základě společenského vlastnictví výrobních prostředků; je to řád, v němž bylo jednou provždy odstraněno jakékoli vykořisťování a poroba, řád, v němž každý pracuje podle svých schopností a každý je odměňován podle kvality a množství vykonané práce.

Na rozdíl od kapitalistické společnosti, kde lid nemá žádná politická práva a svobody, jsou za socialismu pro pracující zajištěna skutečná demokratická práva a svobody ve všech oblastech politiky, ekonomiky a kultury. V naší společnosti se všichni lidé svobodně účastní politického života země, řídí státní moc ve jménu své velké revoluční věci, volí si povolání podle svých schopností a zálib, pracuje, učí se a pocituje radost ze života. V kapitalistické společnosti jsou výrobní prostředky soukromým vlastnictvím a cíl výroby spočívá v tom, aby kapitalisté a statkáři dosáhli stále větších zisků. Masy výrobců jsou proto proti své vůli nuceny pracovat jen pro to, aby uhájily svou existenci a neprojevují žádný zájem o rozvoj výroby a techniky. V socialistické společnosti jsou však výrobní prostředky společenským vlastnictvím a pracující pracují pro blaho státu, společnosti i své vlastní. To vede lidové masy k tomu, aby projevovaly své nevyčerpatelné tvůrčí síly a schopnosti, aby neustále a rychle rozvíjely výrobu. V socialistické společnosti jsou všechna odvětví národního hospodářství a všechny podniky navzájem organicky spojeny společnými cíli a zájmy, takže tu není anarchie ve výrobě a krize z nadvýroby, k čemuž dochází ve společnosti kapitalistické. Národní hospodářství se rozvíjí plánovitě a proporcionálně, vytvářejí se podmínky pro to, aby bylo možné maximálně efektivně mobilizovat a využít veškerého lidského, materiálního a výrobního potenciálu země. V socialistické společnosti nejsou navíc ani vykořisťovatelé, ani vykořisťování, plody práce jsou plně využívány pro zvyšování blahobytu pracujících a úměrně s rychlým zvyšováním výroby se život lidu systematicky zlepšuje.

Cesta kapitalismu – to je cesta vykořisťování a poroby, cesta zotročování a zbídačování, kdežto cesta socialismu je cestou odstraňování třídního kořistění a národnostního útlaku, cestou zajištění svobody a štěstí pro všechny lidi, cestou dosažení plné nezávislosti a rozkvětu země.

Jedním z přesvědčivých důkazů jsou dvě diametrálně odlišné skutečnosti v jižní a severní Koreji. Zatímco v severní části republiky byl nastolen nejpokrokovější socialistický řád, jemuž je cizí vykořisťování a útlak, řád, který vytvořil mocnou bázi samostatné národní ekonomiky a v němž se lidé těší ze skutečné svobody a štěstí, jižní Korea se stala kolonií, agresivní vojenskou základnou amerického imperialismu; hospodářství je tu rozvráceno do základu, lidé jsou zbaveni všech politických svobod a základních demokratických práv, trpí pod jhem teroru a represí, úpí pod tíhou krutých životních běd, jaké nepoznal za tisíciletí.

Historická zkušenost ukazuje, že národy, které se osvobodily z imperialistického koloniálního jařma, musí jít nevyhnutelně cestou socialismu. Národy, které si získaly nezávislost, musí aktivně bojovat za to, aby byly zhačeny záškodnické akce cizáckého imperialismu i vnitřní reakce, za to, aby byl rozdrčen aparát koloniálního panství imperialismu, aby byla likvidována a zničena hospodářská základna imperialismu a vnitřní reakce, aby se upevnily revoluční síly a byl nastolen pokrokový společenský řád a byla vybudována samostatná národní ekonomika a kultura. Jedině tak se lze vyhnout opakování hořké zkušenosti porodních útrap a běd, které jsou nevyhnutelné za kapitalismu, a je možné jít pevným krokem a nejbližší cestou ke svobodě a štěstí národů, k národní nezávislosti a rozkvětu.

Kapitalismus se již vyžil a každým dnem se blíží k svému zániku. Socialismus a komunismus znamenají světlou budoucnost lidstva; všechny národy půjdou k socialismu a komunismu – takový je nezrušitelný zákon dějinného vývoje.

Bez nejmenšího zaváhání půjdeme i nadále s jistotou vpřed cestou socialismu.

Dnes stojí před naším lidem historický úkol, spočívající v tom, abychom na základě skvělých úspěchů, jichž jsme v budování nové společnosti dosáhli, ještě energičtěji pohnuli ku-

předu věcí revoluce a výstavby a zajistili tak plné vítězství socialismu.

Pevné základy socialismu jsou v severní části země položeny. Přesto však musíme ještě mnoho udělat pro to, abychom dosáhli úplného vítězství socialismu. Socialistický stát musí i po vytvoření základní báze socialismu důsledně pokračovat v uskutečňování revoluce ve všech oblastech politiky, hospodářství a kultury.

I po likvidování vykořisťovatelských tříd a po dokončení socialistických přeměn ve výrobních vztazích pokračuje v průběhu celého přechodného období vývoje od kapitalismu k socialismu třídní boj. S dokončením socialistických přeměn ve městě a na vesnici jsou vykořisťovatelské třídy pochopitelně zcela likvidovány jako třídy a přestává působit jejich sociálně ekonomická základna. Nicméně jejich zbytky tu dále zůstávají, nevzdávají se své nesmyslné touhy po restauraci svého dřívějšího postavení a neustále vyvíjejí záškodnickou činnost. Nepřátelské živly zůstávají proto v socialistické společnosti ještě dlouho i po vítězství socialistického zřízení. Samy o sobě nejsou tyto živly zvláště nebezpečné, ale nelze je ani podceňovat, protože slouží jako nástroje v rukou cizích imperialistů a jsou jejich agenty. Imperialisté vystupují proti socialistickým státům, podnikají proti nim agresivní akce, uchylují se tak k přímé ozbrojené intervenci a zároveň s tím se pokoušejí podkopat socialistické státy zevnitř; za tím účelem povzbuzují a shromažďují zbytky vykořisťovatelských tříd a reakční živly, které v těchto zemích zůstaly.

Zejména v naší zemi jsou to američtí imperialisté, tento pohlavár světové reakce, kteří si založili hnízdo v jižní Koreji a jejichž cílem je svržení socialistického zřízení v severní části republiky; jsou to oni, kdož za tím účelem ustavičně podnikají záškodnické a diverzní akce i ideologické výpady a povzbuzují k nim reakční třídy v jižní části, stejně jako zbytky vykořisťovatelských tříd v severní části země.

Vedle toho i po ustavení socialistického řádu se ve vědomí pracujících dlouho ještě uchovávají přežitky staré ideologie, jež tu zbyly jako dědictví po vykořisťovatelské společnosti,

kteřá existovala tisíce let. Vítězství socialistického řádu vede k likvidaci ekonomické základny, která zplodila starou ideologii, a k vytvoření sociálních a materiálních podmínek, které umožňují vyzbrojit lidi novými idejemi. Avšak v důsledku toho, že se vývoj vědomí a idejí lidí zpožďuje za změnami materiálních podmínek společnosti, uchovávají se dlouho ve vědomí pracujících přežitky staré ideologie, zděděné po vykořisťovatelské společnosti, dokonce i po vítězství socialistického řádu. Kromě toho stále proniká do socialistické společnosti jed buržoazní ideologie též zvenku, jakožto důsledek ideologické a kulturní diverze ze strany imperialistů.

Současné s tím i po zajištění plné nadvlády socialistických výrobních vztahů v celé společnosti na dlouhou dobu tu zůstává rozdíl mezi městem a vesnicí, třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem. Zaostávání vesnice za městem se projevuje především tím, že v zemědělství je materiálnětechnická báze slabší než v průmyslu, kulturní úroveň lidí ze zemědělství je nižší než u obyvatel měst, i tím, že uvědomění a ideje rolníků jsou na nižší úrovni než u dělníků. Tato zaostalost je dědictvím staré společnosti. Právě v důsledku tohoto zaostávání setrvává v zemědělství na rozdíl od průmyslu, kde převládá všelidové vlastnictví, družstevní hospodaření jako rozhodující forma, z čehož pak vyplývá existence třídních rozdílů mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Zbývá nám mnoho udělat též v oblasti rozvoje výrobních sil. V minulém období jsme vytvořili pokrokový, socialistický řád a tím jsme otevřeli široké prostory pro rozvoj výrobních sil a pro zlepšení života lidu. Tím jsme však položili jen základ industrializace, učinili pouze první kroky v technické revoluci; je ještě daleko k tomu, abychom dosáhli vysoce rozvinutých výrobních sil, které by odpovídaly socialistické a komunistické společnosti. Též v oblasti života obyvatel jsme skoncovali se sociálním zdrojem vykořisťování a bíd, rychle jsme rozvíjeli výrobu a řešili to nejdůležitější v materiálním a kulturním životě našeho lidu, avšak nestačili jsme ještě učinit tento život dostatečně bohatým a kulturním.

Zatím ještě nelze považovat za plně vítěznou socialistickou

společnost onu společnost, v níž se ještě setkáváme s výpady nepřátelských tříd, v níž pokračuje rozleptávající působení staré ideologie, v níž zůstávají rozdíly mezi městem a vesnicí, třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem, onu společnost, kde se ještě zcela neuskutečnila plná industrializace země a nebyla vytvořena pevná materiálnětechnická báze socialismu.

Pro zajištění plného vítězství socialismu a splnění velkého historického poslání dělnické třídy musí socialistický stát ještě více zvýšit svoji roli nástroje třídního boje, nástroje budování socialismu a komunismu. Jinými slovy: socialistický stát musí upevňovat diktaturu proletariátu a tak na jedné straně pokračovat v třídním boji, a na straně druhé energicky rozvíjet výstavbu socialistické ekonomiky.

Socialistický stát může jen tehdy dobýt dvou pevností – ideologické a materiální, bez nichž nelze dosáhnout cesty k socialismu a komunismu a získat úplné vítězství socialismu, jestliže do důsledků uskuteční jak diktaturu ve vztahu k nepřátelským živlům, tak revoluci ideologickou a výstavbu ekonomickou. Je-li kterýkoli z těchto úkolů opomenut nebo ztracen se zřetele, pak to vytvoří velké překážky v celém procesu socialistické výstavby a způsobí tomuto procesu nenapravitelně vážné škody.

Bude-li socialistický stát třeba i nejmenší měrou ignorovat diktaturu proletariátu a ideologickou revoluci a oslabovat třídní boj, pak nebude možné nejen upevňovat a rozvíjet vítězství socialistického zřízení, ale ani hájit socialistický řád před úklady vnitřních a vnějších nepřátel. Podstatné přednosti socialismu a jeho veliká životní síla spočívá v tom především, že pracující, osvobození od vykořisťování a útlaku, jsou pevně spojeni jeden s druhým, soudružsky úzce spolupracují, prokazují tvůrčí iniciativu a uvědomělou aktivitu ve jménu společných cílů a zájmů. Zkušenost ukazuje, že není-li posilován třídní boj a nezvyšuje-li se třídní uvědomění pracujících i úroveň jejich vědomí a idejí, pak se nemohou projevat tyto přednosti socialismu. Pracující propadnou sebeuspokojení a lehkomyšlnosti a nebudou s to úspěšně uskutečňovat ani úkoly hospodářské výstavby a technické revoluce.

Naopak by bylo zase nesprávné klást důraz jen na třídní boj

a ideologickou revoluci a přitom považovat za druhořadé budování socialistické ekonomiky. Ideologická revoluce je důležitým revolučním úkolem, který socialistický stát určitě musí splnit, není však samoučelem. Cílem ideologické revoluce je vykořenit starou ideologii, stále ještě živou ve vědomí pracujících, povzbudit ve vědomí pracujících uvědomělou aktivitu a tvůrčí iniciativu a s úspěchem touto cestou vybudovat socialismus a komunismus. Komunisté bojují nejen za svobodu a osvobození lidu, ale též za jeho šťastný život. Důležitý úkol, který stojí před komunisty po svržení starého řádu a osvobození lidu od vykořisťování a útlaku, spočívá v úspěšné realizaci výstavby socialistické ekonomiky. Starost o zvyšování blahobytu obyvatelstva je nejvyšším principem v činnosti strany a státu dělnické třídy. Cíl našeho boje za vybudování socialismu a komunismu konečně spočívá v tom, aby byly plně uspokojeny materiální a kulturní potřeby všeho lidu a zajištěn jeho bohatý a osvícený život. Jedině cestou úspěšného řízení hospodářské výstavby je možno dosáhnout vysoké úrovně rozvoje výrobních sil, jež by odpovídala socialistické a komunistické společnosti, je možné učinit zemi bohatou a mocnou a podstatně zvednout úroveň života lidu. Jedině na základě silné materiálnětechnické báze socialismu, které lze dosáhnout energickým rozvíjením hospodářské výstavby, je možné též spolehlivě zajistit politickou nezávislost a samostatnost země a upevnit její obranyschopnost.

Klade-li se důraz výhradně na ideologickou revoluci a přitom je opomíjena revoluce technická, pak není možné uskutečnit revoluční úkol osvobození pracujících od namáhavé práce a nelze úspěšně uskutečnit ani samotnou revoluci ideologickou. Vědomí a ideje lidí jsou určovány materiálními podmínkami společenského života, z čehož vyplývá, že také v socialistické společnosti se lidé a jejich vědomí i ideje mění na základě rozvoje techniky a zvyšování úrovně života obyvatelstva.

Vyhýbajíce se různým možným levým i pravým úchylkám, musíme neúchylně posilovat diktaturu proletariátu a třídní boj, současně dobře řídit hospodářskou výstavbu a paralelně s důrazným posunutím ideologické revoluce do čela, musíme energicky prosazovat revoluci technickou. Jedině touto cestou lze

přetvořit ideologii lidí, pevně zakotvit materiálnětechnickou bázi socialismu a tím dosáhnout jeho plného vítězství.

Musíme především posilovat diktaturu ve vztahu k třídním nepřátelům, důsledně provádět ideologickou revoluci a tak revolucionizovat celou společnost a přetvořit ji podle obrazu dělnické třídy.

Historické poslání diktatury proletariátu spočívá v tom, aby byly zničeny vykořisťovatelské třídy a zlomen jejich odpor, aby byla současně dosažena výchova a převýchova všech pracujících, jejich revolucionizace a přetváření podle obrazu dělnické třídy, aby byly postupně likvidovány všechny třídní rozdíly a vybudován komunismus. Správným sklobením třídní linie strany s linií mas musíme izolovat a potlačit hrstku nepřátelských živlů a zároveň musíme prostřednictvím výchovy a převýchovy ještě těsněji seskupit široké masy kolem strany.

Jak je všem známo, diktatura proletariátu potlačuje hrstku nepřátelských živlů, kdežto ve vztahu k dělnické třídě, rolnictvu a absolutní většině ostatních vrstev pracujícího lidu uskutěčňuje demokracii. Správně slučovat tyto dvě stránky proletářské diktatury znamená správně slučovat práci směřující k sjednocení absolutní většiny lidových mas prostřednictvím jejich výchovy a přeměny s třídním bojem proti spiknutí a machinacím hrstky nepřátelských živlů. Lze se dopustit chyby levé úchyvky, jestliže se klade důraz výhradně na třídní boj a jestliže je zveličován, přičemž se zapomíná, že v socialistické společnosti tvoří základ sociálních vztahů jednota a spolupráce dělnické třídy, rolnictva a pracující inteligence. V takovém případě se vytváří nedůvěra k lidem, nevinní lidé mohou být považováni za nepřátelské živly, strana se může od mas izolovat a ve společnosti může vznikat neklidná atmosféra.

A naopak zase, jestliže se uskutečňuje tzv. „demokracie“ pro všechny lidi a dává se jim „svoboda“, přičemž je ignorován fakt, že i v socialistické společnosti jsou nepřátelské živly, přežitky staré ideologie a že třídní boj pokračuje, pak se lze dopustit vážné chyby, pravé úchyvky. Demokracie jakožto politický pojem má vždy třídní charakter. Diktatura všech vykořisťovatelů je diktaturou uplatňovanou proti vykořisťovaným

pracujícím masám; jejich demokracie je demokracií výhradně pro hrstku vykořisťovatelů. Naproti tomu diktatura proletariátu je diktaturou uplatňovanou ve vztahu k vykořisťovatelským třídám a znamená demokracii pro široké lidové masy. Tak jako v historii lidstva neexistoval stát, v němž by nebyly třídy, tak také nebyla a nemůže být demokracie nezávislá na třídnosti. V každém státě je demokracie demokracií pro třídy, které mají moc, a s ní je spojena diktatura ve vztahu k nepřátelským třídám. Pokud působí zbytky svržených vykořisťovatelských tříd a pokračuje třídní boj, nemůže být „čistá demokracie“ a „úplná svoboda“ pro všechny. Buržoazní demokracie dává miliardářům svobodu, aby se obohacovali, svévolně vykořisťovali a okrádali pracující a utlačovali je, kdežto pracujícím masám poskytuje toliko svobodu nahoty a umírání hladem. Jestliže se v socialistické společnosti odmítá třídní charakter demokracie a vystupuje se v podmínkách diktatury proletariátu ve jménu tzv. „čisté demokracie“ a „úplné svobody“, přijatelné pro všechny, pak je to fakticky totéž jako vnutit lidu buržoazní demokracii a svobodu v otroctví. Jsme proti abstraktnímu a nadtřídnímu chápání demokracie.

V současné době západní imperialisté a renegáti revoluce jásají nad hlukem, který se zvedl v některých socialistických zemích kolem tzv. „demokratického vývoje“ a „liberalizace“, což nazývají „zákonitým procesem“ rozvoje socialistické společnosti, „novým proudem ve východní Evropě, který vzbuzuje naději západního světa“, „procesem hlubokých přeměn v zájmu další demokracie“. Jsou to koneckonců jen nejapné pokusy imperialistů a renegátů revoluce rozleptat socialistické vymoženosti a otevřít cestu k restauraci kapitalismu v socialistických zemích. Musíme zvyšovat bdělost k spikleneckým intrikám imperialistů, kteří se pokoušejí zničit socialistické země zevnitř.

Aby lid socialistických států mohl požívat skutečné svobody a demokracie, je třeba upevňovat diktaturu proletariátu. Obsahem proletářské demokracie je konečná likvidace vykořisťovatelských tříd, všestranné zajištění nejen skutečných politických svobod a práv pro pracující lid v čele s dělnickou tří-

dou, nýbrž i šťastného materiálního a kulturního života a všemožného upevnění soudružské spolupráce a vzájemné pomoci. Nemůže být žádná lepší demokracie, než je demokracie proletářská. Připustíme-li, že existuje nějaká vyšší demokracie, než je proletářská, pak to už není demokracie. Bylo by nesprávné myslet si, že diktatura proletariátu přestala být nezbytnou v době, kdy nezmizely stále ještě třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem a nejsou též likvidovány ideologické přežitky staré společnosti a zejména kdy neustále zesilují agresivní intriky a záškodnická činnost vnitřních i vnějších nepřátel socialismu. Ústup z pozic principiálního třídního boje, uhlašování třídního předělu mezi buržoazní a proletářskou demokracií i odmítání třídního charakteru demokracie, to může v daném případě přivést k oslabení bdělosti k nepřátelským elementům, paralyzovat vedoucí úlohu strany a dělnické třídy a posilovat destruktivní působení buržoazie ve společenském životě.

Jak pravá, tak i levá úchylka koneckonců stejnou měrou ztěžují rozlišování mezi přáteli a nepřáteli a způsobují obrovské škody výstavbě socialismu a komunismu. Ve státní činnosti je správné spojovat diktaturu s demokracií, třídní boj s úsilím o upevnování jednoty a semknutosti lidových mas a zároveň vystupovat proti všem levým i pravým úchylnkám. To je důsledný kurs, jehož se drží naše strana.

I nadále budeme pokračovat v posilování funkce proletářské diktatury vlády republiky, čímž budeme zároveň úspěšně čelit všem spikleneckým intrikám vnitřních i vnějších nepřátel proti našemu socialistickému řádu. Musíme používat přísných donucovacích opatření ve vztahu ke zbytkům svržených tříd kapitalistů a statkářů, kteří se i nadále nemohou zbavit svých snů o restaurování svého někdejšího postavení; musíme také včas klást rozhodný protiúder a s konečnou platností rozdrtit kontrarevoluční intriky imperialistů, kteří ve shodě s vnitřními nepřátelskými živly se pokoušejí útočit na náš společenský řád. Je tedy nezbytné pevně hájit vymoženosti revoluce a spolehlivě zajistit plné vítězství socialismu v naší zemi.

Současně s potlačováním nepřátelských živlů musíme posilovat vedoucí úlohu dělnické třídy vzhledem ke všem vrstvám

společnosti, důsledně uskutečňovat ideologickou revoluci a tím revolucionizovat všechny členy společnosti a proměnit je podle obrazu dělnické třídy.

Třebaže potlačování nepřátelských elementů je základní funkcí státu proletářské diktatury a formou třídního boje, kterou musí socialistický stát splnit až do konce, přece se tím funkce diktatury proletariátu nevyčerpává, ani nezahrnuje všechny formy třídního boje. V socialistické společnosti vedle třídního boje zaměřeného na potlačení nepřátelských elementů existuje základní forma třídního boje, jejímž hlavním obsahem je ideologická revoluce, která si klade za cíl vykořenit starou ideologii, zbylou mezi pracujícími, a ozbrojit všechny komunistickou ideologií. Třídní boj pokračuje i po vítězství socialistického řádu, avšak jeho obsah i forma doznávají určitých změn.

Boj s přežitky staré ideologie ve vědomí pracujících socialistické společnosti je pochopitelně rovněž třídním bojem v tom smyslu, že je to boj mezi ideologií dělnické třídy a ideologií buržoazie, ale že se naprosto liší od dřívějšího třídního boje. Jestliže třídní boj v období socialistické revoluce byl především bojem za úplnou likvidaci vykořisťovatelů jako třídy, pak třídní boj, který je veden po ustavení socialistického řádu, představuje především ideologický boj, zaměřený nikoli na likvidaci lidí, nýbrž na přeměnu jejich ideologie. V socialistické společnosti je cílem ideologické revoluce, která je vnitřní věcí pracujících, krácejících vedle sebe ve jménu uskutečnění společných ideálů, vychovávat a přetvářet všechny pracující tak, aby se stali komunisty. Ideologickou revoluci nelze uskutečňovat násilnými metodami běžnými v boji s nepřátelskými živly, nýbrž zásadně cestou uvědomování a výchovy; ideologická revoluce se musí stát věcí upevnění jednoty a semknutosti pracujících.

Hlavním objektem ideologické revoluce v socialistické společnosti jsou přežitky staré feudální, buržoazní a maloburžoazní ideologie, setrvávající mezi pracujícími, a také jed reakční kapitalistické ideologie, která proniká zvenku. Socialistický stát musí energicky vést ideologickou revoluci a tím beze zbytku vykořenit přežitky staré ideologie, které v pracujících zbyly, důsledně zabránit pronikání jedu buržoazní ideologie zvenčí.

Zvláště v našich podmínkách, kdy je země rozdělena a kdy stojíme tvář v tvář americkému imperialismu, tomuto pohledu světové reakce, se stává boj proti záškodnickým a diverzním intrikám nepřátel a jejich ideologickému pronikání o to důležitějším, a musíme mu proto věnovat vždy hlubokou pozornost. Vedle soustavného zvyšování vedoucí úlohy dělnické třídy musíme provádět stranicko-politickou výchovu, výchovu založenou na revolučních tradicích, komunistickou výchovu, zdůrazňující třídní výchovu; stejně tak musíme provádět výchovu v duchu socialistického vlastnictví a tím revolucionizovat všechny pracující a přetvářet je podle obrazu dělnické třídy.

Konečné vyřešení zemědělské otázky a pozvednutí družstevního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového — to je jeden z hlavních úkolů, které stojí před státem diktatury proletariátu po vítězství socialistického řádu, to je jedna z hlavních podmínek plného vítězství socialismu. Jen úplnou likvidací zaostalosti vesnice prostřednictvím konečného vyřešení zemědělské otázky může socialistický stát s konečnou platností zničit opěrný bod a půdu, na které by se mohl udržet zvenčí pronikající jed reakční buržoazie a zbytků svržené vykořisťovatelské třídy. Jedině tím, že družstevní vlastnictví bude pozvednuto na úroveň vlastnictví všelidového, lze dosáhnout vysokého růstu výrobních sil v zemědělství, lze vykořenit prvky sobectví, které stále ještě zůstávají mezi rolníky, a s jistotou pak vést všechny pracující cestou kolektivismu, který je inspiruje k vysoce uvědomělé, nadšené práci pro blaho celé společnosti a všeho lidu. Naše strana zobecnila úspěchy a zkušenosti z práce na vesnici a vyhlásila základní principy a konkrétní cesty k vyřešení zemědělské otázky v socialistické společnosti. Podle jasného kursu, vytyčeného stranou, musíme energicky podporovat technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici, abychom mohli skoncovat s technickým zaostáváním zemědělství za soudobým průmyslem, s kulturním zaostáváním vesnice za pokrokovým městem, s ideologickým zaostáváním rolnictva za nejrevolučnější třídou dělnickou; musíme pokračovat v posilování řízení a pomoci vesnici stranou a státem dělnické třídy a dosahovat neustálého sblížení družstevního vlastnictví s vlastnictvím

všelidovým tak, že budeme organicky spojovat rozvoj všelidového a družstevního vlastnictví.

Pro to, abychom dosáhli úplného vítězství socialismu, musíme nezbytně vedle likvidace všech třídních rozdílů a vedle pozvedávání družstevního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového energicky podporovat výstavbu socialistické ekonomiky. Náš úkol v oblasti budování socialistické ekonomiky spočívá v tom, abychom důsledně uskutečňovali industrializaci země, technickou a kulturní revoluci a abychom tím vytvořili pevnou materiálnětechnickou bázi socialismu a dosáhli u všech pracujících takových znalostí a kvalifikace, které jsou nezbytné pro úspěšné zacházení s moderním strojem.

Musíme neustále a rychle rozvíjet průmysl, vybavovat soudobou technikou všechna odvětví národního hospodářství včetně zemědělství a tím budovat v naší zemi moderní průmysl a vyspělé a schopné budovatele socialismu. Je nezbytné zbavovat náš lid, osvobozený od vykořisťování, namáhavé dřiny, je nezbytné postupně likvidovat rozdíly mezi průmyslovou a zemědělskou prací, mezi těžkou a lehkou prací, mezi fyzickou a duševní prací, aby se tak s menší námahou vytvořilo více materiálních statků. Na základě rychlého vývoje průmyslové a zemědělské výroby musíme pozvednout materiálně kulturní úroveň života všech pracujících přinejmenším výše, než byla v minulosti úroveň střední vrstvy soukromých vlastníků. Tak musíme dosáhnout toho, aby všichni lidé ještě lépe pocítoval v životní praxi skutečnou převahu socialistického zřízení a aby s pevnou vírou v úplné vítězství socialismu obětavě bojoval za upevnění a rozvoj socialistického zřízení. Teprve tehdy bude možno říci, že socialismus zcela zvítězil.

Důležitý aktuální úkol, který je před námi v souvislosti s dosažením úplného vítězství socialismu, spočívá v tom, abychom na základě kursu vytyčeného v usneseních stranické konference a v Politickém programu vlády republiky, sestávajícím z 10 bodů, pevně stavěli do popředí ideologickou revoluci, a tak energicky prosazovali přetvoření celé společnosti podle obrazu dělnické třídy, a abychom celou společnost zrevolutionizovali. Současně s tím musíme důsledně uvádět do ži-

vota paralelní linii uskutečňování hospodářské a obranné výstavby.

Při uvádění usnesení stranické konference do života je nejdůležitější rychle překročit hospodářský plán roku a učinit důsledné přípravy k dosažení důležitých vrcholů v příštím roce sedmiletky, která má rozhodující význam pro socialistickou výstavbu v naší zemi.

Pozornost musíme především věnovat přednostnímu rozvoji výroby elektrické energie a těžebnímu průmyslu, což je prvořadou podmínkou normalizace výroby ve všech odvětvích národního hospodářství.

V oblasti elektrárenského průmyslu je třeba důsledně udržovat v pořádku zařízení existujících elektráren, maximálně zvýšit jejich kapacitu, aktivně podporovat výstavbu velkých elektráren a tím ještě více upevnit energetickou základnu. Mimo jiné je nezbytné ještě lépe řídit a využívat vybudované tepelné elektrárny a prosazovat výstavbu nových tepelných elektráren s tím, aby byly překonány disproporce ve výrobě elektřiny. Touto cestou je třeba lépe uspokojovat potřeby průmyslu, dopravy a všech ostatních odvětví národního hospodářství pokud jde o elektrickou energii a do roku 1970 dokončit elektrifikaci vesnice.

V oblasti uhelného průmyslu je třeba nadále rozvíjet energický boj za další zvýšení těžby uhlí a nespokojovat se s tím, že v tomto roce bude dosaženo výšin sedmiletky. Je třeba postavit do popředí geologický průzkum a ražení chodeb, a tak v dostatečném množství zajistit sloje, je nutno aktivně mechanizovat a automatizovat práce energickým rozvíjením hnutí za technický pokrok, neustále prosazovat novátorské hnutí v těžbě uhlí širokým využíváním způsobu povrchového dolování a jiných pokrokových metod těžby, a tím v plné míře uspokojit rychle rostoucí potřebu uhlí v národním hospodářství.

Současně s rozšiřováním existujících dolů musíme urychlovat i výstavbu dolů na barevné kovy, které mají velké perspektivy, rychle dokončit započatou výstavbu zušlechťujících závodů, v dostatečném množství zajistit všechna důlní zařízení a tím ještě více zvýšit těžbu rud.

Pro rozvoj národního hospodářství jako celku má velmi důležitý význam normalizace výroby v oblasti černé metalurgie, která dodává kovy a ocelový válcovaný materiál strojírenství, v investiční výstavbě a v řadě dalších odvětví národního hospodářství. V oblasti černé metalurgie je třeba ještě intenzivněji provádět vědeckovýzkumnou práci v zájmu upevnění samostatnosti hutnictví a aktivně vytvářet základnu výroby kovu, která by umožňovala tavit kov s využitím našeho vlastního antracitu, a to tak, aby byla v dostatečné míře zajištěna výroba litiny, oceli a válcovaného materiálu.

V zájmu úspěšného zajištění obrovské přeměny přírody, k níž v budoucnu dojde ve velkém měřítku, je třeba stále více rozvíjet strojírenský průmysl a zejména pak výrobu velkých strojů. Musíme ještě více rozšiřovat a upevňovat základnu pro výrobu velkých zařízení – velkých exkavátorů, těžkých automobilů, velkých traktorů, velkých lodí a kovoobráběcích strojů.

Pro to, abychom mohli v plné míře zajistit velkolepou výstavbu, s níž se počítá v příštím roce, je třeba věnovat všechny síly prudkému vzestupu výroby stavebních materiálů, zejména pak cementu.

Doprava, zejména železnice, je v naší zemi velmi zatížena, takže vyřešení problému zatížení je jednou z důležitých podmínek normálního provozu výroby v budoucím roce. V zájmu vyřešení otázky zatíženosti železnic je nutné energicky podporovat jejich elektrifikaci, zvýšit výrobu souprav, zvýšit kapacitu opravárenských dílen, všestranně zvyšovat stupeň využití souprav rozšiřováním staničního provozu a mechanizace výkladových a překladových zařízení.

V oblasti zemědělství je třeba rychle dokončit nadcházející sklizeň a věnovat všechnu pozornost tomu, aby se v příštím roce ještě více zvýšila výroba obilovin a rozvinula se živočišná výroba. Pro upevnění materiálně technické báze zemědělství je nezbytné neustále zvyšovat podíl mechanizace a chemizace a aktivně prosazovat přípravy zkalitňování půd, k čemuž ve velkém měřítku přistoupíme v budoucnu.

Je tedy nezbytné za každou cenu splnit plán budoucího ro-

ku a tím dobýt všech důležitých vrcholů sedmiletky, která je velkolepým programem socialistické výstavby. Uskutečnění sedmiletého plánu bude epochální událostí pro dosažení gigantických přeměn v upevňování a rozvoji socialistického zřízení republiky a v boji za úplné vítězství socialismu. S uskutečněním sedmiletky se náš průmysl přemění v průmysl s pevným samostatným systémem, který má zdokonalenou odvětvovou strukturu, pevnou surovinovou základnu a je vybaven novou technikou. Tento systém dá zemi více různých vysoce kvalitních výrobních prostředků a spotřebních předmětů, nezbytných pro rozvoj národního hospodářství a pro zlepšení života lidu. V důsledku upevnění materiálně technické báze zemědělství a širokého zavádění objevů pokrokových zemědělských věd dosáhne rychlého rozvoje výroba obilovin i všechna ostatní zemědělská odvětví, čímž bude značně ulehčena těžká práce rolníků. Naše města a vesnice budou stále krásnější a blahobytnější, život našeho lidu se stane ještě bohatším a kulturnějším. Naše země se změní ze země průmyslově zemědělské v rozvinutý socialistický průmyslový stát.

Všichni pracující musí pracovat ještě revolučněji, neoslabovat vysokého revolučního ducha, dále rozvíjet výrobu a výstavbu, maximálně efektivně využívat již vytvořené hospodářské základny i výrobního potenciálu a tím daleko před termínem splnit sedmiletý plán.

Soudruzi!

Abychom dosáhli konečného vítězství socialismu, je třeba upevnit třídní svazek socialistických zemí, upevnit jednotu a semknutost socialistického tábora a učinit jeho sílu neporazitelnou.

Jednotlivé země, jejichž proletariát vzal do rukou moc v mezinárodním kapitalistickém obklíčení, se nemohou vyhnout nebezpečí imperialistické agrese a restaurace kapitalismu do té doby, dokud nebude uskutečněn komunismus ve světovém měřítku. To je také důvod, proč musí proletariát každé země po dosažení moci v zájmu dosažení konečného vítězství revoluce všemožně zvyšovat své vlastní revoluční síly a současně s tím využívat aktivní podpory a pomoci ze strany jiných oddílů

světové socialistické revoluce a upevňovat skutečnou internacionální solidaritu s dělnickou třídou všech zemí a s porobnými národy celého světa.

Vytvoření a rozšíření socialistického tábora má proto obrovský význam. Historické poslání dělnické třídy spočívá v tom, aby byl zničen ve světovém měřítku jakýkoli vykořisťovatelský řád a aby byl vybudován socialismus a komunismus jakožto nejvyšší ideál lidstva. Konečné vítězství světové revoluce lze vybojovat vznikem socialistických revolucí a dosahováním jejich plného vítězství v mnoha zemích i postupným rozšiřováním, upevňováním a rozvojem socialistického tábora. Socialistický tábor je neporazitelnou revoluční základnou mezinárodní dělnické třídy pro konečné vítězství socialismu a komunismu. Je to spolehlivá pevnost pro vítězství ztrocených národů a všech pokrokových národů celého světa, je to mohutná opora míru na celém světě.

Právě proto imperialisté v čele s americkými imperialisty a reakcí všeho druhu se nejvíce bojí samotné existence socialistického tábora a dělají všechno možné, aby jej zničili. Pokoušejí se silou zbraní potlačit jednotlivě ty země, které vysoko pozvedly prapor protiimperialistického a protiamerického boje a jdou vpřed revoluční cestou; ty země, které nechtějí vést aktivní revoluci, které šíří mezi národy iluze o imperialismu a stavějí se pouze za bezzásadový kompromis s imperialismem, se imperialisté pokoušejí dezorganizovat zevnitř zvýšenou ideologickou a kulturní diverzí.

Za takových okolností musí země socialismu společnými silami překazit agresi, záškodnické a diverzní intriky sil světové imperialistické koalice a jednotně hájit socialistický tábor, který musí být proto pevně sjednocený a monolitní.

Jednota a semknutost socialistického tábora je důležitou zárukou spolehlivé ochrany každé socialistické země před imperialistickou agresi a pro zajištění konečného vítězství socialistické revoluce v měřítku celého socialistického tábora.

Existence socialistického tábora a semknutost jeho sil jsou důležitými faktory, které rozhodují nejen o osudech národů zemí socialismu, ale i všeho lidstva; právě na sjednoceném

úsilí socialistických zemí především záleží řešení všech problémů současné světové revoluce.

Jen neustálým upevňováním nerozborné jednoty a síly socialistického tábora můžeme s úspěchem pokračovat ve velkém díle socialismu a komunismu a energicky podporovat a inspirovat antiimperialistický národně osvobozenecký boj lidu koloniálních a závislých zemí i lidu mladých nezávislých států, stejně jako revoluční boj dělnické třídy kapitalistických zemí.

Semknutost je nejmocnější zbraní v rukou dělnické třídy. Od prvních okamžiků, kdy vystoupila na historickou arénu, považovala dělnická třída svou semknutost za nejcennější zbraň proti mezinárodnímu kapitálu a opřena o tuto semknutost v těžkém boji vítězila. Také dnes lze dosáhnout vítězství světového revolučního hnutí, které je tu pro to, aby roztrhlo řetěz mezinárodně sjednoceného kapitálu, jedině společnými silami mezinárodního komunistického hnutí, které se řídí principy proletářského internacionalismu; tohoto vítězství lze však spolehlivě dosáhnout jedině a především upevněním jednoty socialistického tábora, který stojí v čele tohoto hnutí.

Socialistické země mají všechny podmínky pro své sjednocení. V socialistických zemích je moc v rukou dělnické třídy, je odstraněno vykořisťování člověka člověkem i útlak v souvislosti s existencí společenského vlastnictví výrobních prostředků; řídicí ideologií revoluce a výstavby je v těchto zemích marxismus-leninismus. Všechny socialistické země bojují za společný cíl, jímž je budování svobodné a šťastné společnosti socialismu a komunismu, bojují proti imperialismu a kolonialismu. Socialistický tábor nebyl vytvořen uměle, nevyrostl na základě nějaké mezinárodní smlouvy a nepředstavuje nějaký dočasný svazek. Vznikl v důsledku sjednocení mezinárodní dělnické třídy, která zvítězila v průběhu revolučního boje proti mezinárodnímu kapitálu, a představuje stálý jednotný svazek daný požadavky třídní solidarity.

Budou-li se všechny socialistické země pevně držet třídních pozic a vycházet ze základních zájmů revoluce, pak se bude jednota a semknutost zemí socialismu neustále upevňovat.

Mezi bratrskými stranami, bratrskými zeměmi mohou vznikat spory. Mohou vznikat i proto, že historické a geografické podmínky, v nichž bratrské strany a bratrské země pracují, a také národní úkoly jsou odlišné; mohou vznikat též kvůli nesprávnému chápání základů marxismu-leninismu a opuštěním důsledně revolučních pozic. Podobné spory nejsou výrazem protikladů mezi odlišnými státně společenskými zřízeními, ani mezi zcela odlišnými zájmy antagonistických tříd. Jakkoli vážné by byly spory mezi socialistickými zeměmi, jsou vnitřní věci socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí, věci, kterou je třeba řešit výhradně prostředky ideologického boje a řídit se při tom snahou o sjednocení třídních bratří. Bratrské strany a bratrské země, které jsou bojovými třídními přáteli a které sdílejí navzájem život i smrt, hoře i radost ve svém boji za společné velké dílo socialismu a komunismu, neměly by kvůli ideologickým sporům připustit vzájemnou nenávisť a nepřátelství. Komunisté musí vždy umět rozlišovat mezi třídními bratry a třídními nepřáteli a za žádnou cenu nesmějí scházet z třídních pozic. Bez dodržování principů třídní solidarity nemůže existovat mezinárodní komunistické hnutí a je nemyslitelný socialistický tábor. Jestliže se bratrské země navzájem nenávidí a nepřátelí, pak to způsobuje radost jedině imperialistům a mezinárodnímu komunistickému hnutí to působí jen škody.

Komunisté se nemohou lhostejně dívat na tento vážný stav, s nímž je spojena otázka existence či neexistence socialistického tábora i otázka osudu světové revoluce. Rozkolu se musí předejít a jednota musí být uhájena a upevněna.

Jestliže se bratrské strany a bratrské země chtějí upřímně sjednotit, pak musí přísně dodržovat normy vzájemných vztahů mezi bratrskými stranami a bratrskými zeměmi, jejichž základní obsah spočívá v plné rovnoprávnosti, v samostatnosti a vzájemné úctě, v nevměšování do vnitřních záležitostí a v soudružské spolupráci. Když bratrské strany a socialistické země přísně dodržují tyto normy vzájemných vztahů, pak se jednota socialistického tábora a semknutost mezinárodního komunistického hnutí stanou skutečně uvědomělymi a pevnými.

mi. Narušují-li se tyto normy, pak vznikají složité problémy mezi bratrskými stranami a bratrskými zeměmi a semknutost socialistického tábora trpí újmu.

Socialistické země, komunistické a dělnické strany jsou naprosto rovnoprávné a samostatné. Vzhledem k třídní solidaritě dělnické třídy jsou jakožto rovnoprávné a samostatné národní oddíly v řadách mezinárodní revoluce odpovědný za revoluci ve své zemi nejen před svým lidem, ale odpovídají též za světovou revoluci před národy světa. V řadách komunistického hnutí nemá nikdo právo požadovat pro sebe privilegované postavení, mezi socialistickými zeměmi nejsou přípustné vztahy nadřazených a podřazených. V zájmu upevnění třídní semknutosti socialistických zemí je nezbytné, aby se všechny bratrské strany vzájemně respektovaly na principech rovnoprávnosti a aby si upřímně navzájem pomáhaly.

Zároveň s tím nelze též slepě kráčet za jinými stranami a jinými zeměmi a zbavovat se samostatnosti pod tlakem zvenčí. Slepě následovat jiné a nedržet se principu čuče, to nevede ani k upevnění socialistického tábora, ani k věrnosti proletářskému internacionalismu. Naopak, působí to vážné ztráty věci revoluce a výstavbě ve vlastní zemi a v důsledku toho způsobuje oslabení mezinárodních revolučních sil. Komunistické a dělnické strany a socialistické země mohou provádět správnou politiku, jež odpovídá specifickým zvláštnostem jejich země, mohou úspěšně pokračovat ve velikém díle revoluce a výstavby jen tehdy, jestliže se ve své činnosti přidržují svébytnosti a samostatnosti. Komunisté řídící revoluci a výstavbu by neměli v žádném případě ani opouštět obecné pravdy marxismu-leninismu, ani dogmaticky kopírovat zkušenost bratrských zemí a ignorovat národní zvláštnosti.

Spolu s upevňováním politické nezávislosti musí socialistické země usilovat o to, aby s vírou ve vlastní síly bylo rozvíjeno hospodářství, využívající práce lidu vlastní země a jejich vnitřních rezerv. Teprve vybudováním samostatné národní ekonomiky může každá země nejen urychlit budování socialismu, ale i upevnit sílu celého socialistického tábora. Ekonomika každého socialistického státu jakožto jedné ze samo-

statných složek světové socialistické hospodářské soustavy se neustále rozvíjí v těsném svazku a vzájemné spolupráci. Síla socialistické hospodářské soustavy se jako celek upevňuje tehdy, když se silnou stává každá ze složek této soustavy. Jestliže ekonomika kterékoli ze socialistických zemí nedosáhne komplexního rozvoje, ztratí samostatnost a nedokáže splnit své samostatné funkce, pak to oslabí každý článek celého socialistického tábora a bude to mít koneckonců za následek oslabení světového socialistického hospodářského systému jako celku. Hlavní je, aby všechny socialistické země na základě zdravého rozvoje svého hospodářství a plné realizace jeho samostatné role upevňovaly vzájemnou hospodářskou spolupráci na základě principů proletářského internacionalismu, rovnoprávnosti a vzájemných výhod s tím, aby světová socialistická hospodářská soustava jako celek dobře fungovala a plnou měrou prokazovala svou sílu. Jedině tehdy lze zajistit jednotu národních a internacionálních zájmů socialistického budování v každé zemi. Jedině tímto způsobem mohou socialistické země s úspěchem překazit hospodářskou agresi imperialistických mocností s jejich politikou hospodářské blokády a mohou stále více i v budoucnu prohlubovat všeobecnou krizi světové kapitalistické hospodářské soustavy.

Samostatnost, kterou zdůrazňujeme, není v žádném rozporu s proletářským internacionalismem, nýbrž je naopak zaměřena k jeho dalšímu upevnění. Samostatnost musí být orientována na upevnění proletářského internacionalismu a v žádném případě není přípustné, aby jej oslabovala. Tak jako nemůže existovat internacionalismus bez samostatnosti, tak také nemůže existovat samostatnost bez internacionalismu. Jestliže někdo zradí marxismus-leninismus a proletářský internacionalismus a pod záminkou obhajoby samostatnosti půjde cestou nacionálního egoismu, pak se dopustí velké chyby. A co víc: vzdát se pod nálepkou samostatnosti principů třídní solidarity, vzdát se společných akcí a společného boje třídních bratří, to není cesta komunistů. To bude mít za následek ohromné ztráty v rozvoji světové revoluce a přivede to nakonec i k zániku revoluce ve vlastní zemi.

Upevňovat proletářskou internacionální semknutost socialistických zemí a zároveň hájit samostatnost, sjednotit se a spolupracovat na základě plné rovnoprávnosti a samostatnosti, taková je pozice, na které důsledně trvá naše strana a vláda republiky. Vycházejíce z národních a internacionálních úkolů naší revoluce, budeme i nadále věnovat všechny síly upevnění přátelství a semknutosti se socialistickými zeměmi na základě principů marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu, principů plné rovnoprávnosti a samostatnosti.

3. O sjednocení vlasti a obraně míru na celém světě cestou zesílení protimperialistického a protiamerického boje a zničení amerického imperialismu

Soudruzí!

Socialistická výstavba v severní části republiky představuje jednu část korejské revoluce a korejská revoluce je jedním z článků revoluce světové. Náš lid bojuje za maximální urychlení socialistické výstavby v severní části republiky a zároveň bojuje za sjednocení vlasti cestou vypuzení amerických imperialistů z jižní Koreje, vynakládá všechny síly na to, aby se rozvíjel společný boj národů celého světa za mír, demokracii, národní nezávislost a socialismus.

Bojuje proti politice agrese a války, kterou provádí imperialisté v čele s imperialisty americkými, bojuje za mír na celém světě a za pokrok lidstva. Taková je neměnná linie, kterou se řídí naše republika ve své zahraniční činnosti.

Americký imperialismus je nejbarbarštějším, nejcyiničtějším agresorem současnosti a pohlavěm světového imperialismu. Americký imperialismus dělá vše možné, aby našel východisko ze své katastrofální situace v zostřování mezinárodního napětí, v posilování závodů ve zbrojení a v nové agresivní válce. Na zeměkouli není takový kout, kam by nesahala agresivní tykadla amerického imperialismu, není takové země, která by se nenacházela pod hrozbou agrese ze strany amerického imperialismu.

kého imperialismu. Americký imperialismus natahuje agresivní tykadla k Asii i Evropě, Africe i Latinské Americe, ke všem oblastem a všem zemím světa, ať jde o zemi velkou nebo malou.

V posledních letech se ještě více aktivizují agresivní a záškodnické akce amerických imperialistů zvláště proti socialistickým zemím. Američtí imperialisté, kteří stupňují barbarskou, ničivou válku v jižním Vietnamu, pokračují současně v pirátských agresivních akcích proti Vietnamské demokratické republice a po okupaci Guantanamy, součásti teritoria Kuby, nepřestávají v agresivních a provokačních akcích proti Kubánské republice. Pokusy amerických imperialistů rozpoutat válku v Koreji už dosáhly vážného stadia. Připravují se horečně v jižní Koreji na novou válku a jdou cestou stále otevřenějších vojenských provokací proti Korejské lidově demokratické republice.

Američtí imperialisté krutě potlačují národně osvobozenecské hnutí lidu Asie, Afriky, Latinské Ameriky a vystupují v roli odporne mury rdousící národní nezávislost. Američtí imperialisté zesilují ozbrojenou intervenci proti Laosu, pošlapali územní celistvost Kambodži, pokračují v provokačních výpadech proti kambodžskému lidu. Tím, že povzbuzují izraelské expanzionisty, dopustili se američtí imperialisté agresivní války proti arabským národům a činí odporne pokusy zardousit jejich boj za národní nezávislost a nový život.

V posledních letech se stává stále otevřenější záškodnická činnost amerických imperialistů vůči státům, které nově získaly nezávislost, kde se pokoušejí organizovat státní převraty. Američtí imperialisté používají „pomoci“ jakožto návnady a pronikají do mladých nezávislých států Asie, Afriky, Latinské Ameriky, vměšují se do vnitřních záležitostí těchto zemí a kupováním a seskupováním reakčních elementů stále častěji organizují reakční vojenské převraty v jednotlivých mladých nezávislých zemích. Tím chtějí dosáhnout toho, aby obrátili tyto země doprava a jednu po druhé je odtrhli od protimperialistické fronty.

Aktivní restaurací japonského a západoněmeckého milita-

rismu vytvářejí američtí imperialisté znovu nová ohniska války v Asii i Evropě a všude na světě ohrožují mír a bezpečnost národů.

Všechna tato fakta svědčí o tom, že americký imperialismus je hlavní silou agrese a války a nejuživějším společným nepřítelem lidstva. Imperialismus USA – to je objekt číslo jedna v boji národů celého světa.

Dokud existuje imperialismus, svět nemůže být nikdy klidný, ani nezmizí agrese a válka. Bez boje proti imperialismu, zejména proti imperialismu americkému, nelze uhájit mír na celém světě, nelze dosáhnout ani národní svobody a nezávislosti, ani vítězství demokracie a socialismu. O imperialismu si nelze dělat žádné iluze, dokud nebude s konečnou platností přemožen, je nezbytné vysoko nést prapor revoluce a ze všech sil pokračovat v protiiperialistickém a protiamerickém boji.

Korejský lid nechce válku, ale v žádném případě se jí nebojí. Jestliže nám nepřítel vnutí novou válku, pak se všichni lidé jako jeden muž postaví do hrdinného boje za obranu velkých vymožeností socialismu v severní části republiky, do boje za úplné osvobození a sjednocení vlasti, za uhájení míru v Asii a na celém světě, a zasadí nepříteli zdrcující úder.

Bojovat proti americkým imperialistům a uhájit mír na celém světě, to znamená bojovat proti pomahačům amerického imperialismu a jejich spojencům.

Snaha přitáhnout všechny reakční síly k tomu, aby vystupovaly proti socialismu a národně osvobozenkému boji, zaujímá důležité místo ve strategii amerického imperialismu. Imperialisté USA, kteří provádějí politiku agrese a války, se opírají o reakční síly nejrůznějších zemí, jež pak slouží jako prodloužená ruka agrese amerického imperialismu.

Typickým příkladem je japonský a západoněmecký militarismus. Za aktivní podpory amerického imperialismu se v Japonsku a západním Německu rychle obnovují militaristické síly, které lidstvu způsobily tolik utrpení a strádání. V japonském a západoněmeckém militarismu rostou Asii a Evropě nebezpečné agresivní síly. To je vážný obrat ve vývoji situace, k němuž

nikdo nemá právo být lhostejný, je-li mu skutečně drahý mír v Asii, Evropě a na celém světě.

Američtí imperialisté zaměřují dnes hrot agrese zvláště proti Asii a japonský militarismus loajálně slouží americkému imperialismu jakožto „úderný oddíl“ agrese v Asii. V nejapné snaze znovu uskutečnit pod ochrannou rukou amerických imperialistů svůj někdejší sen o agresi v Asii, dali japonští militaristé už dohromady dokonce i plány války proti Koreji a jiným socialistickým zemím Asie a začali otevřeně natahovat agresivní tykadla i do jiných oblastí. Na pokyn amerických imperialistů se japonští militaristé aktivně připravují k nové válce a Japonsko slouží imperialistům USA jakožto základna pro zásobování a útok proti asijským zemím. Za takových okolností nelze nikterak zmenšovat význam boje proti japonskému militarismu.

Boj proti japonskému militarismu je jedním z článků boje proti americkému imperialismu, je to boj za obranu míru v Asii a na celém světě. Nedoceňovat nebezpečí japonského militarismu a nevést proti němu rozhodný boj, to znamená povzbuzovat odporné agresivní záměry reakčních vládnoucích kruhů Japonska a upevňovat pozice amerického imperialismu v Asii. Socialistické země mohou navazovat ekonomické vztahy s Japonskem a využívat rozporů mezi USA a Japonskem v zájmu protiiperialistického boje v případě dalšího zostření těchto rozporů, avšak v žádném případě v tom nelze rozměňovat boj proti japonskému militarismu nebo jej kvůli tomu oslabovat. Ve svém boji proti americkému imperialismu musí všechny socialistické země vést také společný boj proti japonskému militarismu v Asii a společným postupem překažit jeho agresivní záměry.

V zájmu vítězství nad americkým imperialismem je nutné po celém světě energicky rozvinout protiamerický boj. Ve všech oblastech a ve všech zemích, kam se roztáhla tykadla amerického imperialismu, ať je to v Asii či v Evropě, v Africe nebo Latinské Americe, v zemi malé nebo velké, musí široké protiiperialistické síly společným úsilím zasazovat rány americkému imperialismu a provádět na něj nátlak. Jedině touto

cestou lze maximálně rozptylovat a oslabovat síly amerického imperialismu a s úspěchem překazit strategii imperialistů USA, kteří si chtějí podrobit socialistické státy a malé země jednu po druhé.

Zvlášť důležité je, aby národy malých zemí, uskutečňujících revoluci, s pevnou vírou ve vítězství zasazovaly americkému imperialismu společnými silami smrtelný úder. Zkušenost ukazuje, že každá země, byť jakkoli malá, může plně porazit jakékoli agresivní síly imperialismu, jestliže věří v síly svého lidu, opírá se o ně, řídí se zásadami čučche a jde vstříc rozhodnému boji. Jestliže stále více zemí, třeba malých, společnými silami zahájí rozhodný boj proti imperialismu, pak národy mohou za rozhodné převahy sil na každé frontě rozdrtit imperialismus USA. Národy všech zemí, které vedou revoluci, musí všude na světě agresorům-yankeem utrhnout ruce i nohy a uřezat hlavu. Američtí imperialisté se na první pohled zdají silní, ale jestliže je národy mnohých zemí napadnou ze všech stran a společnými silami jim utrhnou končetiny jednu po druhé, pak se stanou bezmocnými a nakonec zahynou.

Nemáme proč podceňovat síly amerického imperialismu, ale zároveň je v žádném případě nelze přeceňovat. Americký imperialismus, stejně jako každý imperialismus na zeměkouli, jde i nadále vstříc svému zániku, své záhubě. Zesilující se agresivní intriky amerických imperialistů signalizují nikoli jejich sílu, nýbrž naopak prokazují jejich slabost. Čím více zuří imperialisté USA, tím těžší se stává jejich situace. Na druhé straně boj národů proti imperialismu je na vzestupu a řady bojovníků jsou stále širší.

Nevyhnutelná je naprostá záhuba světového imperialismu v čele s americkým imperialismem a reakcí všeho druhu i konečné vítězství národů celého světa v jejich společném boji za mír, demokracii, národní nezávislost a socialismus. Takový je základní proud naší epochy, který žádná síla nemůže zastavit.

Pevná politika, kterou uplatňuje Korejská lidově demokratická republika v oblasti mezinárodních vztahů, spočívá v upevňování jednoty a semknutosti socialistického tábora, v rozvoji přátelských vztahů a spolupráce s mladými nezávis-

lymi státy Asie, Afriky a Latinské Ameriky, v aktivní podpoře a pomoci osvobozeneckému boji národů této sféry proti imperialismu a revolučnímu boji národů celého světa. Považujeme to za internacionální povinnost a nelitujeme pro to žádných sil.

Vláda Korejské lidově demokratické republiky a korejský lid rozhodně vystupují proti zločinné agresivní válce amerických imperialistů ve Vietnamu, rozhodně podporují spravedlivý boj hrdinného vietnamského lidu. Náš lid považuje boj vietnamského lidu za svůj vlastní boj a je plně připraven, kdykoli jej o to požádá vláda Vietnamské demokratické republiky, bojovat ruku v ruce s vietnamským lidem.

Korejský lid rozhodně odsuzuje neustálé agresivní intriky amerických imperialistů proti Kubánské republice a aktivně podporuje hrdinný boj bratrského kubánského lidu, který hájí vlast a revoluční vymoženosti a úspěšně buduje socialismus.

Náš lid posílá vřelý bratrský pozdrav národům socialistických zemí, které vystupují proti politice agrese a války prováděné imperialismem v čele s imperialismem americkým, a které bojují za vítězství společné velké věci socialismu a komunismu.

Korejský lid rozhodně odsuzuje ozbrojenou intervenci amerických imperialistů v Laosu a aktivně podporuje laoský lid v jeho spravedlivém boji za národní nezávislost.

Náš lid plně podporuje kambodžský lid v jeho spravedlivém boji proti zásahům amerických imperialistů a jejich pomahačů, za obranu teritoriální celistvosti a národní suverenity.

Náš lid podporuje a vyjadřuje bojovou solidaritu boji japonského lidu proti americkému imperialismu a vnitřnímu monopolistickému kapitálu a za dosažení plné nezávislosti země, za demokracii a mír.

Korejský lid rozhodně podporuje boj národů SAR, Sýrie a dalších arabských zemí proti ozbrojené agresi amerických imperialistů a jejich pomahačů – izraelských expanzionistů a za obranu národní nezávislosti a vybudování nového života.

Korejský lid aktivně podporuje boj národů Alžírsko, Guineje, Mali, Konga (Brazavillu), Tanzánie, Mauretánie, jižního Jemenu, Jemenské arabské republiky, Burundy, Somálska a Zam-

bie proti imperialismu a kolonialismu, za upevnění národní nezávislosti a rozkvet země.

Náš lid podporuje boj národů Angoly, Mozambiku, Portugalské Guineje a jiných zemí Afriky za svobodu a osvobození, podporuje boj lidu Palestiny proti imperialistům v čele s americkými imperialisty a izraelskými expanzionisty, za osvobození a nezávislost vlasti, podporuje boj národa Zimbabwe proti intrikám prováděným Smithovou klikou v zájmu jednostranné a nezákonné „nezávislosti“ jižní Rhodezie, podporuje boj jihoafrického lidu proti rasové diskriminaci.

Podporujeme revoluční boj národů Venezuely, Kolumbie, Guatemaly, Bolívie, Dominiku, Peru a jiných zemí Latinské Ameriky, které vedou hrdinský ozbrojený boj proti americkým imperialistům a proamerickým reakčním diktátorským režimům.

Korejský lid vyjadřuje pevnou solidaritu s dělnickou třídou a pracujícími kapitalistických zemí, kteří bojují proti vykořisťování a útlaku kapitálu, za svá demokratická práva a socialismus, a vřele podporuje tento boj.

Náš lid bude vždy pevně stát na straně národů bojujících za mír a demokracii, národní nezávislost a socialismus a bude usilovat o upevnění solidarity s nimi.

Soudruzi!

Boj našeho lidu za vyhnání amerických imperialistických agresorů z jižní Koreje a za sjednocení vlasti probíhá v těsném svazku s protiiperialistickým a protiamerickým bojem, který se odehrává ve světovém měřítku.

Jižní Korea je nejen naprostou kolonií amerických imperialistů, ale též vojenskou základnou agrese v celé Koreji a Asii, a naše země představuje jednu z nejostřejších front protiiperialistického boje, protože stojí bezprostředně tvář v tvář pohlaváru světového imperialismu. Musíme vyhnat imperialistické agresory USA z jižní Koreje, dosáhnout sjednocení vlasti a splnit tím svou národní a internacionální povinnost.

Americký imperialismus je zapřísáhlým nepřitelem korejského lidu, nepřitelem agresivně napadajícím naši zemi více než 100 let, od chvíle útoku lodi „Generál Sherman“ až do dnešního dne. Američtí imperialisté utrpěli hanebnou poráž-

ku hned při prvním agresivním pokusu, ale přesto neustále pokračovali v agresi a v barbarském okrádání naší země, čímž se dopustili nikdy a ničím nesplatitelných mnohonásobných zločinů proti korejskému lidu. Před osvobozením podporovali američtí imperialisté okupaci Koreje japonským imperialismem a jeho koloniální panství, kdežto po osvobození nahradili japonský imperialismus, okamžitě okupovali jižní Koreu a stali se novými koloniálními vládci.

Již více než 20 let uplatňují američtí imperialisté v jižní Koreji nejreakčnější koloniální vojensko-fašistické panství. Proměnili jižní Koreu plně ve svou kolonii, v agresivní vojenskou základnu, a jihokorejské obyvatelstvo vechnali do skutečného pekla, kde vládne hlad, bída, teror a vražda. Všechna zvěrstva napáchaná americkými imperialisty v jižní části naší vlasti od osvobození do dnešního dne se stala jednou z nejhanebnějších stránek v historii agrese současného imperialismu.

Aby skryli svou odpornou tvář, tvář koloniálního vládce jižní Koreje, rozhlášují američtí imperialisté, že prý je jižní Korea „nezávislý stát“ a že prý má jakousi samostatnou „vládu“. Ale to je jen neobratná fraška, která už dnes nemůže nikoho oklamat.

Korejský lid jako jeden národ má jen jeden stát a jednu vládu. Jediným státem korejského národa je Korejská lidově demokratická republika a jediné vlada Korejské lidově demokratické republiky vyjadřuje skutečné národní zájmy a vůli všeho lidu jižní i severní Koreje. Takzvaná „vlada Korejské republiky“ v jižní Koreji je loutkovou vládou, která nikdy nemůže ani zastupovat jihokorejské obyvatelstvo, ani požívat jakýchkoli suverénních práv.

Vlada naší republiky je vlasteneckou a protiiperialistickou vládou, kdežto jihokorejská „vlada“ představuje vládu zrádců. Vlada republiky je vedena vlasteneckými bojovníky, revolucionáři, kteří odedávna statečně bojovali za osvobození a nezávislost vlasti a proti zahraničním imperialistickým okupantům, kdežto střídající se vládci loutkové vlády jižní Koreje jsou bez výjimky přísluhovači, vychovanými americkými a japonskými imperialisty a zrádci vlasti, kteří prodali svým

chleboďarcům zemi i národ. Pokud jde o nynější mocnáře, kteří stojí v čele jihokorejské loutkové vlády, jsou to zrovna jako jejich předchůdci lokajové, zrádci národa, kteří už v minulosti zradili svou vlast a lid. Zatím co my, komunisté, jsme se zbraní v ruce 15 let prolévali krev v boji za svobodu a nezávislost vlasti proti japonskému imperialismu, nynější vládcí jižní Koreje přísahali věrnost japonskému „císaři“ a dopouštěli se zvěstev, krutě potlačovali a zabíjeli revolucionáře a vlastenecky smýšlející lidi, kteří povstali do protijaponského boje. Je to vojenská banda, která po porážce japonského imperialismu vyměnila své chleboďarce a stala se poslušným sluhou amerických imperialistů; právě pod záštitou amerického imperialismu se pak loupežným způsobem chopila „vlády“.

Vláda republiky je nezávislá a samostatná, kdežto takzvaná jihokorejská „vláda“ představuje důsledně koloniální a závislou „vládu“.

Vláda republiky je vládou, kterou jsme ustavili svými rukama a na základě programu, který jsme vyhlásili; tato vláda se upevňuje a rozvíjí díky uvědomělému úsilí a boji našeho lidu. Celá vnitřní i zahraniční politika vlády republiky je vypracována plně v souladu se zájmy a vůlí korejského lidu a zahrnuje důslednou zásadu nezávislosti, samostatnosti a sebeobrany. Jihokorejská loutková vláda je naproti tomu „vládou“, kterou za řinčení zbraní a od samého počátku proti vůli korejského lidu vyrobili američtí imperialisté. Američtí imperialističtí okupanti násilně rozpustili lidové výbory, vytvořené po osvobození v jižní Koreji z vlastní iniciativy lidu, vyhlásili svou „vojenskou administrativu“ a vytvořili v jižní Koreji otevřené koloniální vojensko-fašistické panství. Když „vojenská administrativa“ narazila na silný odpor jihokorejského obyvatelstva, američtí imperialisté ve své úskočné snaze zamaskovat své koloniální panství, zaměnili vývěsku „vlády americké vojenské administrativy“ za tzv. „vládu Korejské republiky“. Tak přišla na svět jihokorejská loutková vláda a tato „vláda“ jedná od začátku až do konce podle instrukcí amerických okupantů a podřizuje všechno, co je v jižní Koreji, zájmům politiky války. Podle pokynů svých pánů žene jihokorejská loutková klika mnohé nevinné

krajany jižní Koreje do špinavé agresivní války ve Vietnamu, aby tam umírali psí smrtí za americký imperialismus jako potrava pro děla. Sám tento fakt stačí, abychom si učinili jasnou představu o tom, jak věrným sluhou amerického imperialismu je takzvaná jihokorejská „vláda“.

Nelze nadále skrývat skutečnost, že vláda republiky je skutečnou vládou lidu vyjadřující a hájící zájmy dělníků, rolníků a pracujícího lidu, zatímco jihokorejská loutková vláda je protilidovou reakční „vládou“, vyjadřující zájmy statkářů, kompradorských kapitalistů a reakčních úředníků. Celá takzvaná „politika“ této „vlády“ směřuje bez výjimky k okrádání a vykořisťování lidu pro rozkoš a sladký život amerických imperialistů a jejich přísluhovačů. A tak jihokorejská společnost představuje svět vytvořený pro americké imperialisty a jejich přísluhovače, kdežto pro lidové masy je to skutečné peklo.

Všechna tato fakta dokazují, že skutečnými vládci, kteří vzali v jižní Koreji do rukou faktickou moc, jsou jen a jen američtí imperialisté. Takzvaná „vláda Korejské republiky“ v jižní Koreji existuje fakticky jen jako firma „uzákoňující“ vojenskou okupaci amerického imperialismu a jako pláštík skrývající jejich koloniální režim, a je pouze poslušným nástrojem agresivní politiky amerického imperialismu.

Okupace jižní Koreje americkými imperialisty a jejich agresivní politika je zdrojem všeho neštěstí a utrpení jihokorejských krajanů. Jihokorejské obyvatelstvo musí ještě houževnatěji bojovat proti okupaci jižní Koreje americkým imperialismem, za svržení koloniálního jha, za zničení jeho přísluhovačů – statkářů, kompradorských kapitalistů a reakčních úředníků. Jihokorejské obyvatelstvo může jen svým rozhodným bojem zničit své utlačovatele a vybojovat si skutečnou svobodu a osvobození. Obyvatelstvo jižní Koreje musí vést boj za vyhnání amerických imperialistů z jižní Koreje a za svržení koloniálního jha a těsně spojovat tento boj s bojem za získání moci a podřídit tomu všechny formy boje.

Svobody a osvobození se nedá dosáhnout automaticky, bez boje, a jen revoluční cestou může lid dosáhnout moci. Je pochopitelné, že v rámci přípravy revolučních sil lze rozvíjet re-

voluční boj tak, že se na základě vytvořené subjektivní a objektivní situace správně spojují různé formy boje, tj. boj politický a ekonomický, legální s ilegálním, násilný s nenásilným, boj v malém měřítku s bojem ve velkém měřítku. Bylo by velkou chybou nezačít s aktivním bojem a odvolávat se na obtíže revoluce a čekat jen, až nastane příznivá situace. Všechny zmiňované formy boje, ať jsou jakékoli, musí být zaměřeny na přípravu rozhodného boje o dobytí moci, a tento rozhodný boj může být vítězný jen tehdy, bude-li se opírat o násilnou metodu.

Je naivní fantazií spoléhat se na to, že by jihokorejské obyvatelstvo mohlo vzít moc do svých rukou nějakou mírovou cestou, bez násilného boje. Historie ještě nezná takový precedent, kdy se nějací koloniální vládcí, nebo reakční vládnoucí kruhy dobrovolně vzdali své vlády nad lidovými masami a přenechali jim moc, aniž by byli svrženi revolučním násilím. To platí tím spíše, že v jižní Koreji se uhnízdili američtí imperialisté – tito pohlaváři světového imperialismu; vzhledem ke svým agresivním záměrům vůči severní části republiky a Asii, se snaží všemi prostředky a metodami zachovat koloniální panství v jižní Koreji. Američtí imperialisté nejednou prožívali v jižní Koreji vážnou krizi v důsledku hrdinného boje lidu. Avšak po každé se američtí imperialisté s využitím svých ozbrojených sil zoufale bránili a krvavě potlačovali lid. Svržení loutkové vlády Li Syn Mana v hrdinném povstání jihokorejského obyvatelstva 19. dubna znamenalo faktický krach koloniálního režimu amerického imperialismu v jižní Koreji. Přesto však ani tentokrát američtí imperialisté nejen neprojevili ochotu odtáhnout z jižní Koreje, ale odpověděli na požadavky lidu na svobodu a osvobození tím, že zavedli nejkrutější vojensko-fašistický režim.

Obyvatelstvo jižní Koreje se na základě své hořké zkušenosti za uplynulých více než 20 let ještě důkladněji přesvědčilo o tom, že si nesmí dělat nějaké iluze o amerických imperialistech a že teprve s konečnou porážkou amerických imperialistů a jejich lokajů cestou všelidového boje odporu je možno dosáhnout svobody a osvobození a znovu získat ztracenou vládu lidu.

V současné době se revoluční boj jihokorejského obyvatelstva šíří a rozvíjí nejrůznějšími formami aktivního protiamerického boje za záchranu vlasti, včetně boje ozbrojeného. Boj postupně nabývá organizovaný ráz, zapouští hluboké kořeny mezi dělníky a rolníky, představující hlavní oddíl revoluce, a energicky se rozvíjí mezi stále širšími masami nejrůznějších vrstev obyvatelstva. Revolucionáři a vlastenecky smýšlející obyvatelstvo jižní Koreje vedou za stálého rozvětvení revolučních organizací rozhodný boj s nepřitelem ve městě i na vesnici, v podzemí i v horách, ba dokonce ve vězeňských zdech a u „soudních procesů“. Činnost ozbrojených revolučních skupin, které operují ve všech koutech jižní Koreje, a revoluční vystoupení širokých vrstev obyvatelstva – dělníků, rolníků, rybářů, vojáků, mládeže, studentů, pracovníků slova, pedagogů a též čestných národních kapitalistů – vzbuzují strach amerických imperialistů a jejich pomahačů a uvádějí je do stavu nejvyššího zmatku.

Navěky budou zapsána do slavné revoluční historie naší země bezpříkladná bojová hrdinství jihokorejských revolucionářů a vlastenecky cítícího obyvatelstva, prokázaná ve svatém boji za svobodu a osvobození lidu, za sjednocení a nezávislost vlasti.

Američtí imperialisté a jejich přísluhovači vydávají revoluční boj vlasteneckého obyvatelstva, který se rozvíjí ve všech koutech jižní Koreje, za „vpád severní Koreje“, organizují hlučnou protikomunistickou kampaň, prohlašují, že příčina současné krize v jižní Koreji prý spočívá v „hrozbě ze severu“. Jako jeden z názorných příkladů tu slouží záležitost Jednotné revoluční strany, kolem níž jihokorejské loutky v těchto dnech spustily hluk, vydávající ji za dílo rukou severní Koreje. Celému světu je známo, že přes sto revolučních bojovníků, účastníků se této věci, jsou profesori, pracovníci slova, vojáci a úředníci jižní Koreje. Tváří v tvář tomuto faktu lze sotva hovořit o díle rukou severní Koreje. Jsou to cynické a nejapné intriky loutkové kliky jihokorejských vládců, přivyklých lži a klamu, je to jejich oblíbený klamný manévr, který chce odpoutat pozornost lidí. Tam, kde je vykořisťování a útlak, tam

je také odpor lidu. Boj jihokorejského obyvatelstva za svobodu a osvobození proti utlačovatelům je nevyhnutelný. Obyvatelstvo jižní Koreje, které již není s to nadále žít pod krutou fašisticko-terroristickou nadvládou amerických imperialistů a jejich lokajů, se pevně rozhodlo, že je lepší jít do boje než zhynout na kolenu, a proto se zbraní v ruce statečně bojuje za svržení řádu koloniálního panství amerického imperialismu. Američtí imperialisté a jejich přísluhovači nemohou v žádném případě skrýt tu nespornou skutečnost, že nynější jihokorejská krize tu není z něčí viny, ale že je to produkt samotného koloniálního režimu amerického imperialismu.

Bez ohledu na fašistické represe a všelijaké klamné triky amerických imperialistů a kliky jejich loutek bude se jihokorejské obyvatelstvo stále více probouzet a zakalovat se v průběhu boje a vyroste jako neporazitelná revoluční síla, která nakonec svrhne koloniální jho amerických imperialistů. Až nastane vhodná doba, určitě vyžene americké imperialistické agresory, rozdrtí jejich pomahače a dosáhne vítězství revoluce.

Protože jihokorejská revoluce má co dělat s pozuby ozbrojeným silným protivníkem, probíhá ve velmi těžkých podmínkách a její další cesta je stále těžká. Jakkoli těžký by však byl revoluční boj, jihokorejské obyvatelstvo není samo a vede boj v mnohem příznivějších podmínkách než v minulosti, kdy korejští komunisté bojovali proti japonskému imperialismu. V minulosti jsme my, komunisté, v průběhu 15 let bojovali a zvítězili nad japonským imperialismem, chvástajícím se svou neporazitelností, a to dokonce v takových podmínkách, kdy jsme neměli státní týl, kdy jsme nedostávali žádnou pomoc ze strany regulérních ozbrojených sil a kdy ani podpora ze strany mezinárodních revolučních sil nebyla tak velká jako dnes. Naproti tomu dnes má jihokorejské obyvatelstvo mocnou revoluční základnu v severní části země a těší se aktivní podpoře a pomoci ze strany lidu severní části. Pod vedením naší strany bude všechen lid severní části republiky ze všech sil pomáhat jihokorejskému obyvatelstvu a podporovat je v jeho revolučním boji. Jsme plně připraveni v kteroukoli dobu a kdykoli to bude nutné jít do rozhodujícího boje za to, abychom spolu s jho-

korejským obyvatelstvem dokončili národněosvobozeneckou revoluci a uskutečnili velké dílo sjednocení země.

Až budou američtí imperialisté vyhnáni a národně demokratická revoluce v jižní Koreji zvítězí, až obyvatelstvo uchopí moc do svých rukou, pak se uskuteční veliká věc sjednocení naší vlasti díky semknuté moci socialistických sil severní části a demokratických sil jižní Koreje.

Sjednocení vlasti je jednomyslným přáním všeho lidu jižní a severní Koreje a nejvyšším národním úkolem, jehož uskutečnění nestrpí nejmenšího odkladu. Na základě více než dvacetileté životní zkušenosti se náš lid hluboce přesvědčil o tom, že v žádném případě nemůže žít v podmínkách země rozdělené na sever a jih.

Od prvních dnů své existence vyjadřovala Korejská lidově demokratická republika jednomyslnou vůli a přání všeho korejského lidu, navrhovala nejracionalnější a konkrétní opatření pokud jde o sjednocení vlasti a vyvíjela všemožné úsilí pro uskutečnění tohoto cíle. Základní směr, vedoucí ke sjednocení vlasti, který důsledně prosazuje vláda naší republiky, spočívá v tom, aby bylo po odchodu všech cizích vojsk z jižní Koreje uskutečněno sjednocení jihu a severu bez jakéhokoliv cizího vměšování, samostatně, silou samotného korejského lidu a na demokratických zásadách. Tento náš návrh na mírové sjednocení je nejobjektivnějším a realistickým návrhem, který je přijatelný pro všechny.

Američtí imperialisté a střídající se jihokorejští vládcí houževnatě vystupovali proti tomuto spravedlivému návrhu vlády republiky na sjednocení vlasti a pokaždé odpovídali na naše upřímné snahy agresivními provokačními výpady. Hesla o „nebezpečí komunistické přeměny země“ a jiná podobná hesla, s nimiž přicházejí američtí imperialisté a jejich vyměňovaní přísluhovači, jsou jen zástěrkou pro udržení trvalého rozštěpení naší země; „volby pod patronátem OSN“, na které kladou důraz, nejsou fakticky ničím jiným než pokusem dát celou Koreu k dispozici americkým imperialistům.

Klika jihokorejských zrádců, těchto věrných sluhů amerického imperialismu, kteří všemožně vystupují proti mírovému

sjednocení země, bezohledně žalářují obyvatelstvo a krutě se na něm mstí už za pouhou zmínku o mírovém sjednocení. Dokud v jižní Koreji zůstanou američtí imperialisté a jejich přísluhovači, dotud nelze ani pomyslet na mírové sjednocení země. Mírového sjednocení naší vlasti může být dosaženo jen tehdy, až bude svržena nynější loutková vláda v jižní Koreji a moc vezmou do svých rukou pokrokové síly.

Naše stanovisko k mírovému sjednocení vlasti naprosto nevyklučuje boj proti americkým imperialistům a nemá nic společného s jakýmkoli „kompromisem“ s nepřáteli národa či s takzvanou „teorií“ „mírového přechodu“ společenského řádu. Otázka sjednocení naší země je především otázkou životní nutnosti našeho národa, který chce skoncovat s tragickým rozštěpením celistvosti země, získat zpět své území a obyvatelstvo, odhánět zahraničními imperialistickými agresory, a dosáhnout plné nezávislosti země. Ať už budou konkrétní cesty k tomu jakékoli, sjednocení vlasti může být uskutečněno jedi- ně po vyhnání amerických imperialistických agresorů z našeho území a po svržení jihokorejské loutkové vlády.

Až zvítězí jihokorejská revoluce a uskuteční se sjednocení vlasti, budeme okamžitě sjednocovat síly a talent všeho lidu jižní a severní Koreje, rozpracovávat a využívat jednotně nesčetná bohatství a budovat tak na našem území, rozprostírajícím se na třech tisících li, bohatou a mocnou vlast, která ještě více rozkvetě, novou Koreu, kde se všem bude dařit dobře a která nebude muset závidět nikomu na světě.

Aby bylo možné přiblížit tento den vítězství a slávy, musí obyvatelstvo jižní Koreje ještě rychleji připravovat revoluční síly a ještě silněji rozvinout masový protiamerický boj za ochranu vlasti. Lid severní části země musí ze své strany ještě více upevňovat naši revoluční bázi v politickém, hospodářském i vojenském smyslu, musí pokračovat ve své podpoře a pomoci jihokorejskému obyvatelstvu a jeho revolučnímu boji a neustále upevňovat bojovou solidaritu s mezinárodními revolučními sílami.

Soudruzi!

V průběhu dvacetiletého boje Korejská lidově demokratická

republika přesvědčivě prokázala svou neporazitelnou životní sílu a moc a pod praporem republiky dosáhl korejský lid velkých vítězství v revoluci a výstavbě.

V současné době prožívá naše republika období nevídaného rozkvětu. Zahrnut péčí republiky kráčí náš lid s pevnou vírou ve správnost své veliké věci a v její vítězství energicky vpřed, družně a skvěle pracuje, učí se a žije.

Všech vítězství a úspěchů našeho lidu bylo dosaženo díky správné linii a moudrému vedení Korejské strany práce. Naše strana, tvůrčím způsobem aplikující marxismus-leninismus na naše poměry, vedla vždy náš lid k vítězství a slávě.

Korejský lid, který je veden zkušenou marxisticko-leninskou stranou, vzal pevně moc do svých rukou a těší se aktivní podpoře a pomoci národů celého světa, bude vždy dosahovat vítězství při uskutečňování své spravedlivé velké revoluční věci.

Jednotně semknuti kolem strany práce nesme vysoko prapor republiky a jděme stále energičtěji vpřed ke konečnému vítězství korejské revoluce, k světlé budoucnosti — k socialismu a komunismu!

Ať žije dvacáté výročí založení Korejské lidově demokratické republiky — slavné vlasti korejského lidu!